

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

**Yazan ve Hazırlayan
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol**

**Düzenleyen
Emine Aytül Erol**

**Tasarım
Özkan Günal**

**SAYI-35
Kasım 2017**

Tövbe

EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2017 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz

İçindekiler

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Dampertli, Halil İbrahim Bakî Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz beşinci sayısının konusu, **Tövbe...**

Tövbe, özü itibariye tövbe edilmesi gereken zıtlık halinin terkidir. Bu zıtlık, tevhidin zıtlığı olan şirk dediğimiz ikiliğin terki sonucu tevhit eri olmakla ortadan kalkar. Bizler tevhide

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Bismillahirrahmanirrahim.

Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur,

Ünmetinden bir taife daima hakkı yüceltmek için savaştırmaya devam eder.

Burada işaret edilmektedir ki, dünya, imar edenlerle ma'murdur. Dünyayı imar edenler, insanlardır. Çünkü insan, dünyanın ruhudur. İnsan da din ile ma'murdur. Din de din ehliyle ma'murdur. Zira din ehli olmasaydı, hepsi herc-ü merç ile helak olup giderdi. Bütün dinler, imar edenleriyle ma'murdur. İmar edenler de İslamiyyet ve müslümanlardır. Diğer dinlerin ma'mur olmasıyla, islama ve müslümanlara itaat edip haraç vermek suretiyle yaşayıp devam etmelerini kasdediyorum.

aykırı olarak ikilik anlayışında bulunuyorsak bu hal zıtlık hali olup diğer tüm tövbe edilecek haller de bu zıtlıktan doğarlar. Tövbesi ise kendi ikiliğimizi yani şirkimizi terk edip tevhide dâhilleriktir ki beraberinde diğer tövbelik hallerde ortadan kalkar. Âdem As, Cenab- Allah'ın Bakara suresi 35 ayeti kerimde,

EDİTÖRDEN

Bizim Nizamettin

Seksenbeş yıllık bir hikâyeye son nokta koyuldu 27 Aralık sabahı. Nizamettin Dedemiz, baba yadığımızı sevgiliye ilk kavuşan oldu aramızdan. Bütün ömrünü sadakatle hizmet ederek geçirdi Nizamettin Dede. Bir insan küçücük bir köyde 85 seneye aşkı, muhabbeti, sevdâyı, karşılıksız adanmış hizmeti, sadakatini, imanı nasıl sığdırır, o küçücük köyden bedenlenmiş âlemi nasıl dolaşır, Allah'ı nasıl keşfeder, hikmetlerin peşine bıkmadan usanmadan nasıl düşerim (Nima Baba!) örneğiyle Nizamettin dede. Sanki hiçbir sev bilmezdi. bastan avağa müsküldü kendisi. olmamıştı

AYIN KONUSU

Tövbe...

Tövbe, Cenab-ı Allah'ın tevhitliği içerisinde çıkartılan zannî bir ikiliğin terk edilmesi ve terk edilmesi için yapılacak bütün lügüdüdür. Bu hakikati ise Âdem As'da göstermiş ve öğretmiştir. Cenab-ı Allah, Âdem as için yüce Kur'an'ı Keriminde,

Bir zamanlar Rabbin meleklere, "Ben yer yüzünde bir halife yaratacağım" demişti. Melekler: "Orada bozgunculuk yapacak ve kan dökcek birisini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tesbih ediyor ve seni takdis ediyoruz," dediler. Rabbin, "Ben sizin bildiklerinizi bilirim." dedi. 2-30 Arak onu şekillendirip, içine ruhundan iflediğim zaman, hemen ona secde ederek yere kapanın! 15-20 Sonra onu tamamlayıp şekillendirmiş, ona kendi

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu "Tövbe" Tövbe etmek için çekilen "E stağfurullah" söyleminden ne anlamlıyız efendim?

Özkan Günel:

Öncelikle "E stağfurullah" ile başlayan tövbe ettiğimizi beyan ettiğimiz sözlerin ne olduğunu bilmemiz gerekmektedir çünkü beyan, her şey gibi kendi içinde anlamını taşımaktadır. Her şey ibaresi vurgu yapmak için değil gerçeğin kendisi olduğu için kullanılmaktadır. Bizlerin ismi, cismi ve kelimelenn tümü içinde taşıdığı kendiliğini bilinin kalmaktadır. Bizim isimimiz ve cismimiz bizim tüm lügümüzü tanımlayan olgudur. Biz biz yapan ne kadar değer varsa tümü ismimizde ve cismimizde mevcuttur. Rıza isimimizle selenen birisi o isimle bizim tüm lügümüzü zıtratmış olur. Rıza hakkı cismimizle

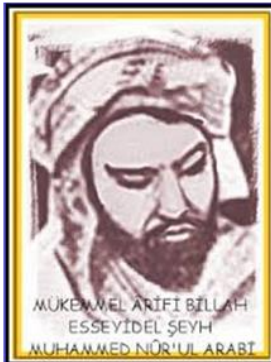
Seyyid Pir Muhammed Nurul Arabi Hazretleri

ŞEYH-ÜL EKBER MUHYİDDİN-İ ARABİ HZ.'LERİNİN BİR KASİDESİNİN ŞERHİ

Bismillahirrahmanirrahim

"Zannıyla vücudunun kendinin olduğunu zannedersin ve varlığı kendine nispet edersin. Hâlbuki bir şey değilsin. Asla ve kat'a senin varlığın yoktur. Sen, sen değilsin."

Vücutu olmayan yaratılmışlık, hakikatte var olunmayıp, Âdem'den farkı yoktur. Vücut birliğidir. Kendinin zannettiğin vücut, sana ait değildir. O vücut, Hakk'ın vücududur. Hakk'ın vücutuyla zahir oldun. Vücut birliği ikilik kabul etmez. Eğer Hakk'ın zahiri olduğuna vakıf oldun ise, sırr-ı Rububiyet yani anıf olmuş olursun.

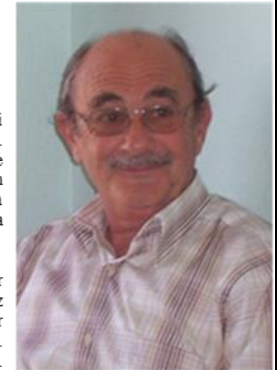

Nam-ı Dampertli Halil İbrahim Bâkî Hz

ALİABA

Beit ev demektir. Bunlar benim ev halkım dedi. Pençeyi Ali aba olarak geçiyor. Yün bir çadır yapıldı içine aldı onlar. Resulullah, Hz Ali, Hz Fatma, Hz Hasan, Hz Hüseyin. Pençe beş demek beş kişi! O abasının altına aldı bunlar benim ehlibeytumdü dedi. Selman-ı Farisi Hz'mi de sonradan bu da benim ehlibeytumdü demedi ama ehlibeytumdendü dedi. Ama işin aslı beştir.

Kur'an'da da Ehlibeyt ile ilgili birkaç ayet vardır. Sırrını zahir ettiği, hakikatını zahir ettiği kişiler onlar. Bir gün Hz Fatma'nın evine gitti. Kapının ipini çektirdi içine, bir baktı kız Yusuf suresini okuyor. Usulca çık oturdu ve dinledi. Hz Fatma babasının içeriye girdiğinden haberdar değil. Bitirdi okumasını, kapattı kitabı baktı ki babası gelmiş.

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Dembir: Yusuf, tövbe nedir?

Yusuf: Dövmek demek... Mesela, Zülküf Mert bana tövbe ediyor.

Dembir: Bir hata yaptıktan sonra hatanı fark ettiğin oldu mu?

Yusuf: Evet.

Dembir: Fark ettikten sonra ne yaptın?

Yusuf: Özü diledim. Ama kabul edilmedi.

Dembir: Neden?

Yusuf: Çünkü çok sert vurmuştum.

Dembir: Özrünün kabul edilmesi için ne yapmalısın?

Yusuf: Onun istediklerini yapmalıyım.

Dembir: Allah'a tövbe edilir mi, ne dersin?

Yusuf: Edilmez.

Dembir: Neden sence?

Yusuf: Çünkü Allah kalbimizin içinde, yani Allah kalp!

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Tövbe

Eûzubillâhîminneşşeytânîracîym Bismillâhîrrahmânîrrahîym

Ayetlenimize inananlar sana geldikten zaman onlara şöyle söyle, "Selam olsun size! Rabbiniz rahmeti kendi üzerine yazdı. Sizden her kim bilmeyerek bir kötülük işleyip de sonra arkasından tövbe eder, kendini düzeltirse, muhakkak ki O, bağışlayan, esirgeyendir." 6-84 Eğer böyle yapmazsanız, o zaman Allah ve Resulü tarafından size savaş açılmış olduğunuzu bilin. Eğer tövbe ederseniz, semayeleriniz sizindir. Haksızlık etmezsiniz, haksızlığa da uğramazsınız. 2-27 Şüphe siz imanlanın arkasından küfreden, sonra da küfrünü artırmış olanların tövbeleri asla kabul olunmaz. İşte onlar sapıkların ta kendileridir. 3-90 Bu işten sana hiçbir şey düşmez. Allah, ya onların tövbesini kabul eder yahut onlara, zalim olduklarından dolayı azap eder. 3-128 Ancak Allah'ın kabul etmesini vaat buyurduğu tövbe, o kimseler içindir ki, bilmeyerek günah işleyip hemen tövbe edenlerin tövbesidir. İşte Allah bunların tövbelerini kabul eder. Allah âlimdir hakîmdir. 4-17

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikâr eyledi sultan
Sırrullahı üryan bulan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin otuz beşinci sayısının konusu, **Tövbe**...

Tövbe, özü itibariye tövbe edilmesi gereken zıtlık halinin terkidir. Bu zıtlık, tevhidin zıtlığı olan şirk dediğimiz ikiliğin terki sonucu tevhit eri olmakla ortadan kalkar. Bizler tevhide aykırı olarak ikilik anlayışında bulunuyorsak bu hal zıtlık hali olup diğer tüm tövbe edilecek haller de bu zıtlıktan doğarlar. Tövbesi ise kendi ikiliğimizi yani şirkimizi terk edip tevhide dâhilliktir ki beraberinde diğer tövbelik haller de ortadan kalkar. Âdem As, Cenab- Allah'ın Bakara suresi 35 ayeti kerimde,

Dedik ki: "Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşin. Orada dilediğiniz gibi bol bol yiyin, ama şu şecerete yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz."

diye uyararak yapmayın dediği şeyi yaptığı için tövbe edilecek hale düşmüş oldu. "Şecerete" kelimesiyle vurgu yapılan, her ne kadar Şecere, ağaç olarak Türkçeleştirilmişse de "İhtiras", "Soy" "İkilik çıkartmak" anlamlarını içerdiğinden burada ikilik çıkartmak anlamında kullanılmaktadır. Yani Cenab-ı Allah bizleri,

Yaşamınız içerisinde sizin için yarattığım âlemden, sizin için yarattığım nimetlerden, ki bu nimetler zahir ve batın olan dünyalık ve manevî tüm nimetlerdir, istifade edin, onlarla güzelleşin. Çünkü onlarla güzelleşince Bizimle güzelleşmiş olacaksınız ki varlığınız Bizim varlığımızın tecellisi olduğundan bizimle güzelleşebilirsiniz, ama ikilik çıkartmak olan Bizi değil kendinizi ilah olarak görmeyin. Kendinizde ikilik çıkartmak sonucu tevhitliğimize zıt düşerseniz yine kendinize zulmeden zalimlerden olursunuz

diyerek uyarılmaktadır. İşte zıtlığa düştüğümüzde de Rahmeti devreye girdiğinden, Bakara suresi 37 ayette,

Derken Âdem, Rabbinden birtakım kelimeler aldı, onlarla tövbe etti. O da tövbesini kabul etti. Muhakkak O, tövbeyi çok kabul eden, çok esirgeyendir

denildiği gibi bizlere kabul edeceği tövbeyi nasip etmiştir. Bakara suresi 160 ayeti kerimde,

Ancak tevbe edip halini düzelterek gerçeği söyleyenler başka. İşte onları ben bağışlarım. Ben çok merhamet ediciyim, tövbeleri çokça kabul ederim

diyerek de nasıl tövbe edilmesi gerektiğini göstermiştir. Bizler Allah'ın tevhitliğine aykırı, tevhitte zıtlık çıkartan, şirk olan ikiliğimize tövbe etmedikçe bu Allah nazarında tövbe değildir. İşte bu tövbe, Allah'ın verdiği kelimeler olan Muhammedî irfanîyetin idraklere sunumu tevhit zikri ve ilmidir. Ben demekten, Allah demeye geçmeyle kendiliğimizde benliği değil Allah'ı bilmeyeyle yaşantımızı tevhide göre yeniden düzenleme sonucu tevhit eri olarak yaşama yeniden doğmaktır. Varlığımızın aslı ile aramızda ara olanların terki, tövbe edilecek hallerin terki olduğundan terk, tövbe olup mevcut halin düzeltilmesidir. Nisa suresi 26 ayeti kerimde,

Allah, size her şeyi açıklamak ve size, sizden öncekilerin yollarını göstermek ve tövbenizi kabul etmek ister ve Allah, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir

denilerek de tövbe kapısının her daim açık olduğunu beyan etmektedir. Tövbe edilecek hal ikilik olduğundan tövbe kapısı olan Muhammedî irfanîyet tecellisi Mürşid-i Kâmiller de mevcuttur. O kapıdan tevhide girmek gerekir.

Aşk u niyazlarımla

EDİTÖRDEN

Bizim Nizamettin

Seksen beş yıllık bir hikâyeye son nokta koyuldu 27 Aralık sabahı. Nizamettin Dedemiz, baba yadigârimiz sevgiliye ilk kavuşan oldu aramızdan. Bütün ömrünü sadakatle hizmet ederek geçirdi Nizamettin Dede. Bir insan küçücük bir köyde 85 seneye aşkı, muhabbeti, sevdayı, karşılıksız adanmış hizmeti, sadakati, imanı nasıl sığdırır, o küçücük köyden bedenen çıkmadan âlemi nasıl dolaşır, Allah'ı nasıl keşfeder, hikmetlerin peşine bıkmadan usanmadan nasıl düşerim (Nima Baba!) örneği idi Nizamettin dede. Sanki hiçbir şey bilmezdi, baştan ayağa müşküldü kendisi, olmamıştı yapamamıştı bir türlü layık olamamıştı kendi deyimiyle ama aslında hiç kimseye bildirilmeyenler ona bildirilmişti, çok kişiden gizlenenler ona aşıkâr edilmişti, birçok aşığın talip olduğu ama nasip olmamış olan hizmet, ona nasip olmuştu.

Babamın bak bak usandığı Kara Nizamettin'iydi o. Bursa'dan köye dönme zamanı yaklaştıkça Babam da Nizamettin demeye başladığı, özlerdi "Bizim Nizamettin'i" Nizamettin Dede'nin her şeyi Efendi Babaydı. Doktora giderdi herhangi bir hastalığından ötürü, doktor ilaçlar yazardı, sabahları yarım ölçek bundan al, akşam şundan şu kadar al derdi örneğin, Nizamettin dede babama bu durumu anlatır asıl ölçüğü onun vermesini beklerdi. Efendisi, imanı, sevgilisi hangi ilaçtan nasıl alması gerektiğini, hangi ilacı kullanmaması gerektiğini söyler Nizamettin dede öyle iyileşirdi, Efendisinin yazmadığı reçete onu iyileştirmezdi. Efendisinin giydirmedeği ceket onu ısıtmazdı, efendisinin pişirmedeği Gülizar (köfte) onu doyurmazdı. Efendisinin olmadığı cennet onu eğlendirmez, efendisinin koymadığı ateş onu yakmazdı. Zamanı efendisinin koluna taktığı saatten öğrendi dede, sonra âni daime erdi oradan. Kelamı efendisinin kulağına taktığı işitme cihazıyla duydu dede, sonra Hak kelamına erdi oradan. Efendisi dedenin her şeyiydi, kalan ömrünü O'na adadı aşk ile vessalam. Hizmet mi etti, hizmet mi gördü muammaydı onun için. Asla layık olamadı efendisine, O'nun iltifatına, hiçbir ameli bir türlü layık olamıyordu. Sevemedi bir türlü layıkıyla, aşkı aradı yakalayamadı bir türlü dede. Âşık hiç böyle mi olurdu kendisi eksiklerle doluydu çünkü zikretti yetmedi hiçbir zaman Allah böyle mi zikredilirdi, bilmekse bilemedi dede öyle sırlar işitmişti ki efendisinin baldudağından inci dişlerinden gül cemalinden öyle manalara gark olmuştu ki haneyi saadette bir türlü bilemedi dede layıkıyla, kendince... En büyük özenci, en büyük sevdası âşıklardı dedenin, âşıklara âşıkta dede efendisi gibi. Kendisini bir türlü layık görmediği yerlerde etrafındaki âşıkları görür onlarla sevinirdi dede. Bir tek kendisi layık olamamıştı aşka, âşıklığa, efendisine. Dede aciz, naçiz, edna kuluydu efendisinin. Herkes en yücede, dede en aşağıda gitti bu âlemden. Maşukuna ilk kavuşan dede oldu içimizden, gidişine hiç üzülmedik bu yüzden!

Ta ki Efendisini bulana kadar ömrünün yarısından fazlası, başkalarının tarlalarına pirinç ekmekle, başkalarının tarlalarını çapalamakla, başkalarının kapısında hizmet etmekle geçmiş, kendi tarlasına bir buğday bile ekememiş, bir çapa vuramamıştı. Kendi hanesinde kendisinden bi haber yaşamıştı Nizamettin

dede. Mürşidi hakikisi, cananı, gül yüzlüsü canının içi efendisi Damperli Halil İbrahim Baki Hz tanıştırdı onu kendisiyle, aldı tarlasının tapusunu üzerine, arındırdı toprağını dünyalıklardan, sildi gözünün, kulağının, idrakinin, kalbinin pasını, belletti kendi toprağını, türlü manalar ekti idrak âlemine, geçti oturdu gönül hanesine, maşuku oldu dedenin. Dedeye kendisini verdi mürşidi, dede de kendisini verdi mürşidine. Vakfetti ömrünü efendisine. Yıkandı yuğuldu bedeni, bindi hocanın kayığına, sırladık dedeyi nihayet toprağa; Toprak toprağa, hava havaya, ateş ateşe, su suya karıştı tekrar, dedenin dünyalıkları dünyaya gömüldü. Yaşarken arınmıştı zaten onlardan, tövbesini yapmıştı, emanetti, teberrüken bulundu vade dolana kadar. Her şey aslına karıştı... Dede sırf mana kaldı sonunda, mana da aslına döndü, Maşukunun manasını taşıdı dede, maşukunu maşukuna emanet etti sonunda. Maşukuna ilk kavuşan dede oldu aramızdan. Hiç üzülmedik gidişine.

Zehra...

**Dil şehadetinin yoktur ispatı
Can kurban etmenin çoktur cefası
Cemale ermenin budur lokması
Kınalıdır yüzü gerçek aşğın**

**Nefsinden feragat yiğidin karı
Secdeyi hakikat rabbin rızası
Maşukun mahremi mahbubun bağı
Kınalıdır gönlü gerçek aşğın**

**Nam-ı Mürteza'dır toprak babası
Fatıma-tül Zehra şahlar anası
Muhammed evinin can kurbanları
Kınalıdır eli gerçek aşğın**

**Elest hitabını duydun Halil'den
Zehra arın sende nispetlerinden
Hakkın ihsanıdır cümle görülen
Kınalıdır sözü gerçek aşğın**

AYIN KONUSU

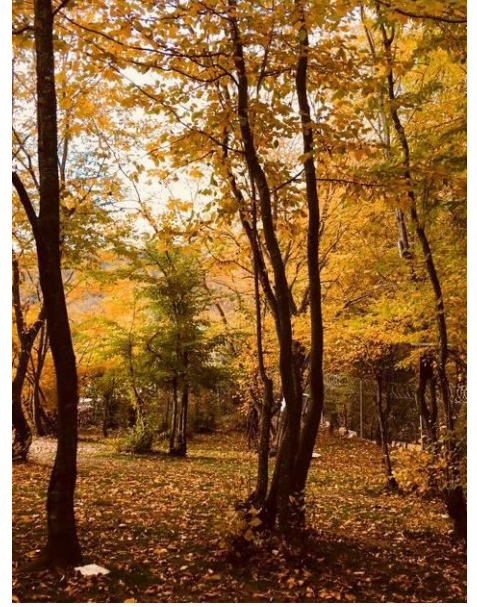
Tövbe...

Tövbe, Cenab-ı Allah'ın tevhitliği içerisinde çıkartılan zannî bir ikiliğin terk edilmesi ve terk edilmesi için yapılacaklar bütünlüğüdür. Bu hakikati ise Âdem As'da göstermiş ve öğretmiştir. Cenab-ı Allah, Âdem as için yüce Kur'an'ı Keriminde,

Bir zamanlar Rabbin meleklerle, “Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım” demişti. Melekler: “Orada bozgunculuk yapacak ve kan dökecek birisini mi yaratacaksın? Oysa biz seni överek tesbih ediyor ve seni takdis ediyoruz” dediler. Rabbin, “Ben sizin bilmediklerinizi bilirim.” dedi.2-30 Artık onu şekillendirip, içine ruhumdan üflediğim zaman, hemen ona secde ederek yere kapanın!15-29 Sonra onu tamamlayıp şekillendirmiş, ona kendi ruhundan üflemiştir. Ve sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!7-9 Ve Âdem'e isimlerin hepsini öğretti, sonra onları meleklerle gösterip, “Haydi davanızda sadıksanız bana şunları isimleriyle haber verin.” dedi.2-31 Ve o zaman meleklerle, “Âdem'e secde edin!” dedik, hemen secde ettiler. Yalnız İblis dayattı, kibrine yediremedi, inkârcılarından oldu.2-34 Dedik ki, “Ey Âdem, sen ve eşin cennette oturun, ikiniz de ondan dilediğiniz yerde bol bol yiyin, fakat şu şecereye yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz.”2-35 Biz de şöyle demiştik, “Ey Âdem! Şüphesiz bu şecere sana ve eşine düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın, sonra sıkıntı çeker, perişan olursun.”20-117 Nihayet şeytan ona vesvese verdi. Şöyle dedi, “Ey Âdem! Sana sonsuzluk şeceresini ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi?” 20-120 Bunun üzerine ikisi de o şecereden yediler. Hemen ayıp yerleri kendilerine açılıp görünürdü. Ve üzerlerine cennet yaprağından örtüp yamamaya başladılar. Âdem Rabbinin emrinden çıktı da şaşırtdı.20-121 Derken Âdem, Rabbinden birtakım kelimeler aldı ve tövbede bulundu. O, da tövbesini kabul etti. O, Rahim'dir tövbeleri kabul edendir.2-37

diyerek anlatmaktadır. Şimdi öncelikle bu anlatımı anlamalıyız ki tövbe edilecek halin ne olduğunu görebilelim. Şecere, ağaç anlamında kullanılan kelimedir lakin bu ağaç, bizim anlayışımızdaki elma, armut, çam gibi ağaç olmayıp soy ağacı anlamında kullanılan kelimedir ve soy, çoğalmak olduğundan şecere ikilik çıkartmaktır. Nerede şecere kelimesi zikrediliyorsa orada ikilik çıkartmak anlamında kullanıldığı gerçeğiyle anlamlandırmalıyız.

Cenab-ı Allah meleklerle “Ben yeryüzünde Kendime, Bana ait özelliklerle Beni temsil edecek olanı yaratacağım” dediğinde melekler, “Yeryüzünde benlikle bulunarak ikilik çıkartacak olanı mı yaratacaksın? Oysa biz seni ikilik çıkartmadan zikredenleriz” dediklerinde Allah'ta, “Ben sizin bilmediğinizi bilirim” buyurdu. Sonra Cenab-ı Allah, yarattığının ilk aşaması olan şekillendirişi tamamlandığında ikinci boyutu olan gözü görecek, kulağı işitecek, dili zikredecek, kalbi fikredecek, Kendi ruhu olan Muhammedî nuru üfleyip yaratılmanın ikinci boyutunu tamamlayıp üçüncü boyutuna geçti. Üçüncü boyutta Allah yarattığına, diğer tüm yaratılanların Kendisinin yarattığıyla yaratılmışlığı esma ve suret giyerek çıkışı ve yaratılan kendisinin de bu esma ve suretlerden yaratıcısını bilip zikretmesi gerektiğini öğreterek yaratmasını tamamladı. Ondandır Allah, Kendisiyle yaratıp, Kendi özellikleriyle ziynetleyip, kendisine muhatap kılacak hale getirdiği yarattığına secde edilmesini emretti çünkü yaratılan yaratının tecellisi haline geldiğinden ona secde, yaratan Allah'a secde olacaktı. Devamında Allah yarattığına onun yanında ona eş olacak olanı da yaratıp ona, “Sen ve eşin Bizim tevhitliğimiz içinde, Bizim görüşümüze, işitişimize, bilişimize, zikredişimize dâhil olarak Cemal seyrimizde bulunun fakat sakın kendinize nispet edip ikilik çıkartmayın.

İkilik çıkartmak size yasak kılındı. İkilik çıkartırsanız kendinize zulmedenlerden olursunuz.” dedi. Yarattılanın bilişi, öğrenişi, istekliği, yorumlayışı kullanım özelliği zannı da beraberinde getirdiğinden, yaratılan zan yürütüp Allah’a ait olan bu özellikleri kendisinden sanıp sahiplendi de ikilik çıkartıp kendisini ilah olarak görmeye başladı nefesine zulmedenlerden oldu. Kendisini ilah edinerek ikilik çıkartan yaratılan böylelikle tevhitte çıkararak cemal seyri olan yaratılış gayesinden mahrum kaldı da Rabbinden aldığı, ikilikten arınıp tevhide erebilme kelimeleriyle tövbe edenlerden oldu.

İşte bu kelimeler için, Hz. Ali efendimiz Peygamber efendimize, “Ya Resulullah, Cenab-ı Allah, “Âdem Rabin’den kelimeler aldı. Allah da bunun üzerine tövbesini kabul etti.” buyurmaktadır. Bu kelimeler nedir?” diye sorunca, Peygamber efendimiz, “Ya Ali, Allah-u Teâlâ, Cebrail’i, Âdem’e gönderdi. Cebrail, “Ey Âdem dedi, Allah sana selam söylüyor ve buyuruyor ki, “Ey Âdem, seni kendi elimle yaratmadım mı? Sana kendi ruhumdan üflemedim mi? Meleklerimi sana secde ettirmedim mi? Cariyen Havva’yı seninle evlendirmedim mi? Cennetimde sana yer vermedim mi? O halde bu ağlama nedir? Bu kelimeleri söyle; şüphesiz Allah-u Teâlâ tövbene kabul eder. Söyle ki, “Ey Allah’ım, Seni tenzih ederiz. Senden başka bir ilah yoktur; nefsimi zulüm ettim; Seni hamdinle teşbih ederim. Muhammed hakkı için tövbemi kabul et. Çünkü Sen, çok tövbe kabul edersin ve rahimsin” demiştir. Bizler, Allah’ın yarattığı olarak kendi yaratılışımızda ziynetlendiğimiz özelliklere bakarak yaratılan ve yaratılış gayemizi anlayabiliriz. Yaratılış gayemizin, dünyanın dünyalık nimetlerinden istifade etmekle sınırlı olmadığını bilinçli oluşumuz ispat etmektedir. Bilincimiz olmadan da yaşamsallığımızı devam ettirmek adına yapmamız gerekenleri yapabilecek oluşumuzu bizim gibi bilinçli olmayıp dünyada yaşamına devam eden mahlûklar göstermektedirler. Yemek yiyip su içmek, barınmak, üremek, dünyalıklara sahip olmak, bunları yapabilecek kadar öğrenebilmek ve türünü devam ettirmek için yavrusunu koruyup ona bakabilmek ve sabredebilmek için de sevebilmek bizim dışımızdaki canlılarda mevcut ama bizler çok daha fazlasıyla donatılmışız. O zaman tüm sıfatlarımızın tâbî olduğu bilincimiz sadece yaşamsallık için olmamalı? Bilincimiz yaşamsallığımızın devamlılığında çok daha fazlası için olduğundan bilincimize tâbî sıfatlarımızın da çok daha fazlası için işlevsel olduğu karşımıza çıkmaktadır. Cenab-ı Allah, Müminun suresi 115 ayeti kerimede,

Sizi boşuna ve amaçsız yarattığımızı ve bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?

diyerek bu gerçeğe dikkat çekerken, Araf suresi 172 ayeti kerimde,

Ve kıyamet günü, gerçekten biz bundan gâfildik dememeniz için Rabbin, Âdemoğullarının sırtlarından onların zürriyetlerini aldığı zaman onları, nefisleri üzerine şahit tuttu. “Ben, sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sorunca dediler ki, “Evet, Sen bizim Rabbinizsin, biz şahit olduk”

buyurarak da boşuna ve amaçsız yaratılmadığımızı beyan etmektedir. Allah’ın, “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sorması, Rap esmasını zikretmesi ve nefsimizi şahit kılmasıyla, “Sizi Kendi özelliğim olan üstün bilinç ve bu bilince tâbî olan görme, işitme, bilme, sevme, konuşma, düşünme, keşfetme sıfatlarımla donanmış olarak yaratan, yaratmamla da siz olarak zahire gelen Ben değil miyim?” demesidir. Bizlerin nefsimize bakarak “Evet Sen Rabbinizsin, biz şahit olduk” dememiz ise “Evet, biz kendiliğimiz olarak ikinci bir varlık yani ikinci bir sen olmayıp Senin Kendi özelliklerinle biz olarak zahir oluşunuz” deyişimiz varlığımızın varlık âleminde Rab ile mümkünlüğünü ispat eder. Bu mümkünlük, Rabbe muhataplık olan kendimizden ve âlemden Rabbi bilen, gören, seven, işiten, fikreden olmamız gerekliliğidir.

İşte bizler, Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olacak olanlar bu özellikte yani şahit olan, âlem ise şahit olunacak olan olarak yaratılmayla bizler Allah'ın Kendisinin gören tecellisi, âlem de görülen yüzünün tecellisidir. Bakara suresi 29 ayeti kerimede,

Öyle bir Allah'tır ki yeryüzünde ne varsa hepsini sizin için yarattı, sonra iradesini yücelere yöneltti de gökleri nizam ve intizam üzere yedi kat olarak yarattı. O, her şeyi bilir.

denilerek bu gerçek anlatılmaktadır. Kutsi Hadiste,

Ey Âdemoğlu, sizi kendim için her şeyi de sizin için yarattım. Senin için yarattıklarım, senin, kendim için yaratılmış olduğun gerçeğinden alıkoyup gâfil ve meşgul etmesin

denilerek tövbe etmemiz gereken hale düşmememiz vurgulanmaktadır. Tövbe etmemiz gereken hal, yaratılış gayemiz doğrultusunda yaşamadığımız haldir. Bu hal, Allah'ı bilen, gören, işiten, fikreden özelliğimizi eşyada sınırlayışımız, varlığı sahiplenerek ilahlık iddiasında oluşumuzdur.

Bizde, kelimeler sıfatı var ve bu sıfatla Allah'ı zikredip muhabbet edebiliyoruz!

Bizde, düşünme sıfatı var ve bu sıfatla Allah'ı düşünebiliyoruz!

Bizde, sevme sıfatı var ve bu sıfatla Allah'ı sevebiliyoruz!

Bizde, bilme sıfatı var ve bu sıfatla Allah'ı bilebiliyoruz!

Bu sıfatların bizde var oluşu bu sıfatları Allah'a yöneltip Allah ile tevhit edebiliyor olduğumuz gerçeğiyle baktığımızda, bizdeki işitme, görme, keşfetme ve sorgulama sıfatları da var olduğuna göre Allah ile tevhit ederek Allah'ı görebilir, işitebilir, sorgulayıp keşfedebilir olduğumuz gerçeği de karşımıza çıkmaktadır. Bizi bu özelliklerde yaratan Allah bu özelliklerde yaratmış olmasıyla bu özelliklerimizi kendisiyle tevhit etmemiz gerektiğini "Rabbimiz değil miyim?" diye sorarak söylemektedir. Eğer Cenab-ı Allah, bu dünyada görülmez, işitilmez, bilinmez, sevilmez, sorgulanmaz, keşfedilmez olsaydı bizlerde bu özellikler yani bu özellikleri Allah ile tevhit edebilecek üstün bilinç olmamalıydı, olmazdı. İşte bizler, bilincimizi benliğimizi zannî olarak var edip benliğimiz için kullanarak tövbe edecek hale düştük ki, nefsimize zulmetme halidir ve Kasas suresi 16 ayeti kerimde,

"Rabbim! Şüphesiz ben nefsimi zulmettim. Beni affet" dedi. Allah da onu affetti. Şüphesiz O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.

denilerek vurgulanmaktadır. Nefse zulmetmenin ne olduğu ise Enbiya suresi 87 ayeti kerimde,

Hız Yunus da şöyle demişti: Senden başka hiçbir ilah yoktur, Seni tenzih ederim. Gerçekten ben zulmedenlerden oldum

denilerek, Allah'ın tenzih edilmesinin bırakılarak, Allah'tan gayrılara ilahlık anlamı yüklemek olduğu anlatılmaktadır. İşte bu halin tövbesi, Cenab-ı Resulullah efendimizin,

Ey Allah'ım, Seni tenzih ederiz. Senden başka bir ilah yoktur; nefsimi zulüm ettim; Seni hamdinle teşbih ederim. Muhammed hakkı için tövbemi kabul et. Çünkü Sen, çok tövbe kabul edensin ve rahimsin

beyanında anlatılmaktadır. Allah'ı tenzih etmemek, kendimize müstakil varlık anlamı yükleyerek yani Allah'ın ilahlığını sahiplenerek ilahlık iddiasında olmaktır çünkü tenzih olan Allah, varlık âleminde teşbih olan yarattığıyla yaratılmışlığa çıkışında yaratılmışlık ikinci bir var olmayıp Allah'ın tenzihliğinin yaratılmışlıkta da devam edişidir. Kendimizi, varlığı sahiplenerek ilahlaştırdığımızda Allah'ı tenzih etmeyi bırakıp kendimizi tenzih, Allah'ı teşbih etmiş oluruz. Oysa Allah, hem tenzih hem de teşbih olan tek ve aşkın varlıktır. Nefsimiz olan bilincimiz ve bilincimize tâbî sıfatlarımızın işlevselliği teşbih olan kendimizde Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olarak kendimizde Allah'ı tenzih etmek içindi. Var edilmiş var ediliş gayesi dışında kullanmak ona zulümdür.

İşte hamd ile teşbih etmek, varlığı Allah ile tevhit ederek varlıkta varlığı değil Allah'ı zikretmektir. Bizlerin ben deyişi ve benliğimizi sahiplenmelerimizle birlikte zannî egoyla doldurup besleyişi sonucu, hayatiyetimizde, ilmimizde, kudretimizde, irademizde, görmemiz, işitmemiz, kelamımız ve bunlarla yaptığımız işler ve bunların vücutlanması olan vücudumuzda kendimizi ilah yani bunlarla kendimizi tecelli eden görüşümüz nefsimize zulmedişimizdir. Tövbesi benliğin tövbesi olup ancak Muhammed hakkı için olursa mümkündür çünkü Muhammed ismiyle zikredilen tevhit. Tevhit olmadan ikilik hükmünü yitirmez. Tevhit, ortaya çıkan zannî ikiliğin tersidir. Bizler ikiliğimizle var olmadık, varlığımız ikilik değil teşbih olmasıyla tevhidin kendisidir. Bizler, ikiliği geldiğimiz dünyevî boyutta zanlar neticesinde sonradan tevhitte uzaklaştıkça giyindik de ikiliği gerçeğin kendisi sanarak yaşamaya başladık. Allah'tan başka ilah olmayışına yani Allah'ın fail, mevsuf ve mevcut oluşan bakarken kendimizi fail, mevsuf ve mevcut görerek ilahlığımızı gördük. Muhammedî irfaniyet bize, failin, mevsufun, mevcudun Allah olduğunu ve niçin failin, mevsufun ve mevcudun Allah olduğunu ispat ederek bakar körlüğümüzü tedavi ederek görmez gözümüzü görür, işitmez kulağımızı işitir, fikretmez kalbimizi fikreder kılarak üst bilinç özelliğinde olan bilincimizi üst bilinç boyutuna ulaştırır. Bilincimiz zandan arınma sonucu ikilikten arınınca tevhit üzerine üst bilinç boyutuna erince görüş bilince tâbî olduğundan gerçeğe bakarken gerçeği gören haline geliriz de var oluş gayemiz doğrultusunda şahadet üzerine verdiğimiz ikrarda olmaya başlarız.

Her nereye nazar kılsak orada Allah'ın “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” nidasını, Allah'ın kendisini, her an gerçekleşen her tecellisiyle yaratılmışlığa çıkararak Kendinin bir bilinirliğini bilinir kılışıyla işitmeye başlarız. Bu Muhammedî irfaniyet boyutunda olmak olup cemal seyriyle süren cennet yaşamına geri dönmektir ki ahiret hayatı denilen de budur. İkiliğinden yani nefesine zulmetme halinden benliğine tövbe etme sonucu arınan tövbe, Muhammed hakkı olan tevhit eri olma sonucu tövbesi kabul edilmiş olmaktır. Allah'ın yaratılanın uzaklaştığı yaratılış gayesine dönmeyi talep edip bu uğurda tüm yaşantısını ve alışkanlıklarını, bilişini, imanını değiştirip benliğinden “Ölmezden evvel ölü” emri gereği arınan tövbesini kabul edişi “Rahim” oluşudur çünkü yaratma gayesi budur. Burada Rahim esmasının zikredilişi Cemal seyriye benlik tövbesi sonucu girilebileceğine işaret eder. Allah'ın Rahman oluşu genele tecellisi olup ikilik çıkartan için dâhi geçerlidir lakin Rahim oluşu özeldir ve ancak Muhammed hakkı için tövbe edene gerçekleştirdiği tecellisidir.

İkilik çıkartan kendi görüşünü perdelediğinden dolayı nereye baksa gördüğü perdesidir. Bu perde “Ben” perdesi olduğundan benlik sahibi nereye baksa benliğini görür. Benliğine tövbe eden ise perdesinden kurtulduğundan dolayı perdesiz bakışıyla nereye baksa gerçeği yani Allah'tan başka ilah olmadığını görür. İşte o her seste “Ben senin Rabbin değil miyim?” işitir, her görünürde “Ben senin Rabbin değil miyim?” görür ve haliyle “Beli, Sen benim Rabbin, ben de şahidim” diyenlerden olur.

Aşk u niyazlarımla.

**Dağlar ile taşlar ile
Çağırayın Mevlâm seni
Seherlerde kuşlar ile
Çağırayın Mevlâm seni**

**Su dibinde mâhı ile
Sahralarda âhû ile
Abdâl olup yâ Hû ile
Çağırayın Mevlâm seni**

**Gök yüzinde 'Îsâ ile
Tûr tagında Musâ ile
Elindeki 'asâ ile
Çağırayın Mevlâm seni**

**Derdi öküş Eyyûb ile
Gözi yaşlu Ya'kûb ile
Ol Muhammed mahbûb ile
Çağırayın Mevlâm seni**

**Hamd ü şükru'llah ile
Vasf-ı Kul huva'llah ile
Dâimâ zikru'llah ile
Çağırayın Mevlâm seni**

**Bilmişem dünyâ hâlini
Terk itdüm kıyl u kâlini
Baş açuk ayak yalını
Çağırayın Mevlâm seni**

**Yunus okur diller ile
Ol kumrı bülbüller ile
Hakk'ı seven kullar ile
Çağırayın Mevlâm seni**

**Körmüşüm kendime cehaletimde
Karanlık içinde duruyormuşum
Nefsimin peşinde küfür üzere
Vehim tevhidini yaşıyormuşum.**

**Mahlûk sıfatların esaretinde
Gafil olduğumu bilmiyormuşum
Aklım tabi nefse zulmaniyette
Ne işim var diye sormuyormuşum.**

**İnsanım zannıyla nakışlığında
İki bakıp iki görüyormuşum
Şirki riya imiş ibadetlerim
Secdeyi nefsimde ediyormuşum.**

**Yaptığım işlerin tamamı ile
Sadece kendimi seviyormuşum
İsyan sitem buğuz küfür batağı
Her gün biraz daha batıyormuşum.**

**Muhammed doğunca gördüm gerçeği
Gecem Güne döndü fark ediyorum
Bulduğum halin vahametinin
Tövbesine doğru ilerliyorum.**

**Mevlit kandilinin ışığı yandı
Fakir aydınlandı hissediyorum
Halil'den zuhurda gizli bildiğim
Seçilmiş olmaya şükrediyorum**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ayki konusu “Tövbe” Tövbe etmek için çekilen “Estağfurullah” söyleminden ne anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Öncelikle “Estağfurullah” ile başlayan tövbe ettiğimizi beyan ettiğimiz sözlerin ne olduğunu bilmemiz gerekmektedir çünkü beyan, her şey gibi kendi içinde anlamını taşımaktadır. Her şey ibaresi vurgu yapmak için değil gerçeğin kendisi olduğu için kullanılmaktadır. Bizlerin ismi, cismi ve kelimelerin tümü içinde taşıdığı kendiliğini bilinir kılmaktadır. Bizim ismimiz ve cismimiz bizim tümlüğümüzü tanımlayan olgudur. Bizi biz yapan ne kadar değer varsa tümü ismimizde ve cismimizde mevcuttur. Bize ismimizle seslenen birisi o isimle bizim tümlüğümüzü zikretmiş olur. Bize bakıp cismimizle gören birisi cismimizle bizim tümlüğümüzü görmüş olur. Bizi anlamak için ismimizi zikredip ismimizin taşıdığı tümlüğümüzü anlamalıdır. Bizler, “Estağfurullah” derken,

Estağfurullah, Estağfurullah, Estağfurullah el-azîm, el-kerim, ellezî lâ ilâhe illâ hüvel-hayyül-kayyum ve etûbü ileyh. Venes'elühü't-tevbete, ve'l-mağfirete, ve'l-hidâyete, lenâ, innehü hüve't-tevvâbü'rrahim. Tevbete abdin zâlimin li nefsihi, lâ yemlikü li nefsihi mevten ve lâ hayâten ve lâ nüşûrâ. Ve es-elühü't-tevbete ve'l-mağfirete, ve'l-hidâyete lenâ, innehü hüve't-tevvâbü'r-Rahim.

Allah'tan affımı istiyorum, Allah'tan affımı istiyorum, Allah'tan affımı istiyorum ve yaptıklarımın pişman olmuş olarak O'na dönüyorum ki O, azamet sahibi keremi bol bir Allah'tır. Kendisinden başka gerçek ilâh yoktur. Hayat sahibidir. Ve her şeyi ayakta tutmaktadır. O'ndan benim tövbemi kabul etmesini, beni bağışlamasını ve beni doğru yola iletip orada devam etmeyi bana lütfetmesini istiyorum. Çünkü O, Tövbeleri çok kabul eden merhametli bir Rab'dir. Kendine zulmetmiş kulun dönüşü kendi menfaatinedir. Tövbe eden kul ne hayat, ne ölüm, ne de tekrar diriliş için bir güç ve kuvvete sahiptir. O'ndan benim tövbemi kabul etmesini, beni bağışlamasını ve beni hidayet üzere devamlı kılmasını niyaz ediyorum. Çünkü O, tövbeleri çok kabul eden ve merhameti bol olan Allah'tır

demiş oluyoruz. Bu beyan kendi içinde kendi mahiyetini ifade eden beyan olup anlamını görmek için yine beyanın kendisine bakmalıyız. Estağfurullah çekerek yapılan tövbe asıl edilmesi gereken benlik tövbesidir. Benlik şirkine tövbe etmeyen kişinin kendince vicdanını rahatlatmak için benliğinden kaynaklı yaptıklarına tövbe etmesi tövbenin noksan kalmasıdır. Sahiplendiklerine tövbe edip terk etmek ama sahiplenmeye tövbe etmeyip sahiplenmeyi içinde taşımaya devam etmek, terk edilenlere tekrar geri dönmenin sebebidir. Sivrisinekleri ortadan kaldırmak bataklığı kurutmakla mümkündür ki bataklık benliktir. Şimdi üç kere “Allah'tan affımı istiyorum” denilmektedir. Sadece bir kere değil üç kere! Bunun hikmeti tövbe edilen halin üç boyutla gerçekleşmesi olduğundan tövbenin, üçüne de tövbe edilerek gerçekleşmesindedir. Bu üç boyut,

sahiplenilerek benliğimizi oluşturan değerlerdir. Sahiplenilerek denilmesinin sebebi ise bizlerin bu üç boyuta ait olanları var ederek benliğimizi oluşturuyor oluşumuz değil zaten var olanı sahipleniyor oluşumuzdur. Bizler hiçbir zaman bir değeri var kılamayız, olanı sahiplenerek şirk ederiz çünkü yaratma Allah'a mahsustur. Bizler, yaptıklarımızı o işi yapmayla yaratan olarak kendimizi görmekle, sıfatlarımızda sıfatların sahibi olarak kendimizi görmekle ve vücudumuzu sahiplenerek vücutta kendimizi görmekle tövbe etmemiz gereken benliğimizi oluştururuz.

Oysa benliğimiz fiili, sıfatı ve vücuduyla bir bütün olarak Hakk'ın zahirlığıdır. Hak zahir olmasa bizler var olamayız. Bizler kendi irademiz, ilmimiz ve kudretimizle kendimizi var eden değil var edilenleriz. Varı var eden üstün bilinç ürünü olanlarız. Bilinçli bir akıl ile var edilen bir şeyin kendi kendisine var olabilmesi mümkün değildir gerçeği, yaşantımızın her anında idrakimize ispat edilmektedir aslında. Bir kalemin bile kendiliğinden var olamayacağını, bir yerde bir kalem varsa bunu bilinçli bir aklın üretmiş olması gerektiğini düşünen akıl nasıl olur da kalemi yapanı kendiliğinden oluşturur sanır? İşte bu bize benliğimizin fiiliyle, sıfatıyla ve vücuduyla üstün bir bilinç tarafından var edildiğini ispat etmektedir. Bizler “Estağfurullah” çekerken,

“Allah’tan affımı istiyorum, Allah’tan affımı istiyorum, Allah’tan affımı istiyorum ve yaptıklarımın pişman olmuş olarak” fiillerimde kendimi görüşümün, kendi ilahlığımla ilan ederek Allah’a ortak koşmak olduğu gerçeğini kabul ediyorum. Sıfatlarımda kendimi görüşümün, kendi ilahlığımla ilan ederek Allah’a ortak koşmak olduğu gerçeğini kabul ediyorum. Vücudumda kendimi görüşümün, kendi ilahlığımla ilan ederek Allah’a ortak koşmak olduğu gerçeğini kabul ediyorum. Fiilimin faili, sıfatımın mevsufu, vücudumun mevcudu Allah’tır.

“O’na dönüyorum ki O, azamet sahibi keremi bol bir Allah’tır” fiilimde sıfatımda ve vücudumda kendimi zikretmekten Allah’ı zikretmeye yöneliyorum. Allah, bana benimle tecelli ederek Kendisini bilindir ve Kendisinden başka ilah olmadığına şahit olunur olandır.

“Kendisinden başka gerçek ilâh yoktur. Hayat sahibidir. Ve her şeyi ayakta tutmaktadır” fiilim, sıfatım, vücudum Allah’ın Kendisini var ettiğiyle varlık âleminde zuhura getirişidir. Ben ve âlem Allah’ın tecellisinden gayrı bir şey değiliz. Allah yaratılmışlıktaki tecellisiyle birey değil bütündür. Bilinirlik, görünürlük Allah’a mahsustur. Her şey Allah ile vardır ve varlığı Allah ile devamlıdır.

“O’ndan benim tövbemi kabul etmesini, beni bağışlamasını ve beni doğru yola iletip orada devam etmeyi bana lütfetmesini istiyorum.” Allah’tan, fiilimde fail, sıfatımda mevsuf, vücudumda mevcut olduğumu kabul edişimi, Kendisine tâbilik ve hizmetinde bulunma sonucu şهادetle tamamlamasını, Kendisinden başka ilah olmadığına kendimde şahit olmamı nasip etmesini diliyorum ki bu ölmezden evvel ölmek olup beni Kendisinde fena bulanlardan eylesin.

“Çünkü O, Tövbeleri çok kabul eden merhametli bir Rab’dir.” Çünkü Cenab-ı Allah’ın insanı yaratma gayesi Kendisini bilmeye Kendisine şهادettir ve töbve etmek olan aslına dönme talebinde samimi olanların talebini, bu uğurda Kendi gerçekliği olan tevhit ilmi, edebi, ahlakı ve erkânını tahsil ettirerek yerine getirendir.

“Kendine zulmetmiş kulun dönüşü kendi menfaatindedir.” Kendisinde şirkini terk ederek yok olanın vardığı yer Kendisi olandır ki insan olarak yaratılışımın en büyük değeridir Allah’a ulaşmak. Bu şirkini terki, tevhidin ziyneti olup benliğin yokluğunda tevhidin varlığıdır.

“Töbve eden kul ne hayat, ne ölüm, ne de tekrar diriliş için bir güç ve kuvvete sahiptir.” Benliğinden arınan, Allah’a ulaşan kulluğa ermiştir ve kulun varlığı Allah’ın ilahlığıdır. İşte o yani kendisinden Allah’a şahit olan kul, şهادet âleminde artık benliği olarak değil Allah’ın kulu olarak bulunmaya başlar da varlığından Allah’la muhatap olarak “Evet, Sen benim Rabbimsin” ikrarı üzerine dünyada ahireti Cemal seyriyle yaşar.

“O’ndan benim tövbemi kabul etmesini, beni başışlamasını ve beni hidayet üzere devamlı kılmasını niyaz ediyorum.” Allah’tan beni dosdoğru yol olan tevhit yolunda tutmasını, beni bana bırakmamasını, ben dediğim zuhuruna tekrar nispet bulaştırmamayı, beni hidayet üzerine, tevhit tecelligahından ayrılmayarak Kendisinden razı oluşumu devamlı kılmasını niyaz ediyorum.

“Çünkü O, tövbeleri çok çok kabul eden ve merhameti bol olan Allah’tır.” Tevhit meydanında, tevhit tecelligahında samimiyetle hizmet neticesiyle Kendisinde yok olma sonucu Kendisiyle var kılıp kulluğuyla tecelli edişi bilenme muradı zahirlığıdır ki benim varlığımın gayesi budur. Cenab-ı Allah, gayem doğrultusunda tahsil-i kemâl ve seyr-i cemel üzerine daim kılsın. Kendisini görüşüne, işitişine, bilişine, zikredişine dâhil olan bu fakirin Kendi zenginliğinde zenginliğini yaşama gayretini daim eylesin

derken,

“Fiillerimde, sıfatlarımda ve vücudumda kendimi görüşümün, kendi ilahlığımı ilan ederek Allah’a ortak koşmak olduğu gerçeğini kabul ediyorum. Fiilimin faili, sıfatımın mevsufu, vücudumun mevcudu Allah’tır. Fiilimde sıfatımda ve vücudumda kendimi zikretmekten Allah’ı zikretmeye yöneliyorum. Allah, bana benimle tecelli ederek Kendisini bilindir ve Kendisinden başka ilah olmadığına şahit olunur olandır. Fiilim, sıfatım, vücudum Allah’ın Kendisini var ettiğiyle varlık âleminde zuhura getirişidir. Ben ve âlem Allah’ın tecellisinden gayrı bir şey değiliz. Allah, yaratılmışlıktaki tecellisiyle birey değil bütündür. Bilinirlik, görünürlük Allah’a mahsustur. Her şey Allah ile vardır ve varlığı Allah ile devamlıdır. Allah’tan, fiilimde fail, sıfatımda mevsuf, vücudumda mevcut olduğunu kabul edişimi, Kendisine tâbilik ve hizmetinde bulunma sonucu şehadetle tamamlamasını, Kendisinden başka ilah olmadığına kendimde şahit olmamı nasip etmesini diliyorum ki bu ölmezden evvel ölmek olup beni Kendisinde fena bulanlardan eylesin. Çünkü Cenab-ı Allah’ın insanı yaratma gayesi Kendisini bilmeye Kendisine şehadettir ve tövbe etmek olan aslına dönme talebinde samimi olanların talebini, bu uğurda Kendi gerçekliği olan tevhit ilmi, edebi, ahlakı ve erkânını tahsil ettirerek yerine getirendir. Kendisinde şirkini terk ederek yok olanın varlığı Kendisi olandır ki insan olarak yaratılışımın en büyük değeridir Allah’a ulaşmak. Bu şirkin terki, tevhidin ziyneti olup benliğin yokluğunda tevhidin varlığıdır. Benliğinden arınan, Allah’a ulaşan kulluğa ermiştir ve kulun varlığı Allah’ın ilahlığıdır. İşte o yani kendisinden Allah’a şahit olan kul, şehadet âleminde artık benliği olarak değil Allah’ın kulu olarak bulunmaya başlar da varlığından Allah’la muhatap olarak “Evet, Sen benim Rabbimsin” ikrarı üzerine dünyada ahireti Cemal seyriyle yaşar. Allah’tan beni dosdoğru yol olan tevhit yolunda tutmasını, beni bana bırakmamasını, ben dediğim zuhuruna tekrar nispet bulaştırmamayı, beni hidayet üzerine, tevhit tecelligahından ayrılmayarak Kendisinden razı oluşumu devamlı kılmasını niyaz ediyorum. Tevhit meydanında, tevhit tecelligahında samimiyetle hizmet neticesiyle Kendisinde yok olma sonucu Kendisiyle var kılıp kulluğuyla tecelli edişi, bilenme muradı zahirlığıdır ki benim varlığımın gayesi budur. Cenab-ı Allah, gayem doğrultusunda tahsil-i kemâl ve seyr-i cemel üzerine daim kılsın. Kendisini görüşüne, işitişine, bilişine, zikredişine dâhil olan bu fakirin, Kendi zenginliğinde zenginliğini yaşama gayretini daim eylesin”

demiş oluyoruz.

Dembir: Hz Yunus balığın karnında tövbe ediyor, bu tövbe bizlere ne ifade ediyor efendim?

Özkan Günal:

Yunus As'ın tövbesini anlayabilmek için tövbe etmesi gereken halin ne olduğunu ve bu hale nasıl düştüğünü görmek gerekir.

Yunus As, Asur Devleti'nde Ninova şehri halkına uyarıcı, tevhide çağırıcı olarak gönderilmiş. Hz. Ali efendimizden rivayetle, otuz yaşlarında peygamberlikle görevlendirilmiştir. Kur'an'ı Kerim'in Saffat suresi 147 ayeti kerimesinde,

Biz onu yüz bin yahut daha fazla insana peygamber olarak gönderdik

denilerek beyan edilen yüz bin veya daha fazla kişiye gönderildiği bildirilmektedir. Yunus As halkına 33 yıl tebliğde bulundu lakin sadece iki kişi iman etti. Kendisine yapılan bütün eziyetlere sabırla muamele etmekte ve tebliğine devam etmekteydi ancak halkı sürekli onu üzecek davranışlarda bulundu. Halkının küfürde direnmesi ve imana gelmemesi onu çok üzdü. Daha fazla dayanamayıp,

Burada boş yere zaman harcayacağıma, başka bir beldeye gidip tebliğe orada devam edeyim

dedi. Allah'ın iznini beklemeden halkından ayrıldı ve hicret etmeye karar verdi fakat yaptığı kendi bildirildiği gibi değil bildiği gibi olduğundan nefsine zulümdü. Yoldayken Allah onun geri dönüp kırk gün daha davette bulunmasını istedi. Yunus As geri dönerek tebliğine devam etti, Allah'ın azabına maruz kalacaklarını bildirdiği halde kavmi yine iman etmedi. Vadedilen günlerin üzerinden 37 gün geçmişti. Yunus As yine ilahî emri beklemeden büyük bir üzüntü ve hayal kırıklığı ile kavminden ayrıldı, bir gemiye bindi. Bir süre sonra deniz çok sakin bir haldeyken aniden bir fırtına çıktı, dalgalar giderek yükselmeye başladı. Bu ani hava değişimi gemidekileri rahatsız etti gemide bir uğursuzluk olduğuna, geminin içinde günahkâr birinin bulunduğu ve kura yoluyla o kişiyi bulmaya karar verdiler. Kura sonunda adı çıkan kişi denize atılacaktı. Kura sonucunda Yunus As'ın adı çıktı. Bu kurayı üç kere tekrarladılar üçünde de onun adı çıktı. Yunus As yaşadıklarının bir imtihan olduğunu düşündü ve "O asi olan kul benim" diyerek kuraya razı oldu. Denize atılan Yunus As'ı hemen bir balık yuttu. Balığın karnında kırk gün kaldı.

Kavminden ayrılıp giden Yunus As'ın arkasından gökyüzü karardı, gece gibi oldu, şimşekler çakmaya başladı, korkunç uğultulu sesler gelmeye başladı, kavimdeki insanların yüzleri sarardı. Bunlar olunca kavimdeki insanlar Yunus'un bahsettiği azap geldi diye korkuyla sarsıldılar,

Yunus aramızdaysa Yunus'un Rabbi bize azap göndermez

deyip derhal O'nu aramaya başladılar, bulamayınca, salih bir zata koşup yardım istediler. Onun yol göstermesiyle korkuyla ağlaşmaya, birbirleriyle helalleşmeye, dua ve tevbe etmeye başladılar. Yunus suresi 98 ayeti kerimde,

Keşke o vakit iman edip de imanları kendilerine fayda vermiş bir memleket olsaydı? Ancak Yunus'un kavmi iman ettikleri vakit, dünya hayatında o rüsvalık azabını kendilerinden açmış ve belirli bir zamana kadar onları faydalandırmıştı

denilerek beyan edildiği gibi, Yunus As'ın kavmi belanın inmesi muhtemel olan beldeyi terk edip, Tövbe Tepesi denilen yere çıktılar. Allah'a yalvardılar, övdüler, bağlılıklarını bildirdiler de tövbeleri kabul edilince gönderilen azap, Allah'ın rahmetiyle geri döndürülmüştür.

Balığın karnında olan Yunus, karanlıklar içinde Allah'a sığındı. Enbiya suresi 87 ayeti kerimde,

Ve Yunus'u hatırla! Hani öfkelenip gitmişti de sanmıştı ki bizim gücümüz yetmeyecek ona; derken karanlıklarda nidâ ederek "Gerçekten de senden başka ilah yoktur, tenzih ederim seni ve şüphe yok ki ben, nefesine zulmedenlerden oldum" demişti

denilerek beyan edilen tövbesini yaparak Rabbine yalvardı. Yunus As Allah'ı zikirten geri durmadı, hep nefisini suçladı. Yunus'u karnında muhafaza eden balık O'nu sahile bıraktı. Tövbe eden kavmi Yunus'un geri gelmesini dilediler. Yunus As "Bismillah" diyerek doğruldu ve Ninova'nın yolunu tuttu. O'nu hasretle bekleyen kavmiyle buluştu, Allah'ın dinini öğretti, kavmi O'na ve Allah'a itaat etti.

Şimdi bu kıssada Yunus As'ın tövbe etmesini gerektirecek halin ve tövbesinin ne olduğunu görmekteyiz. Bu hal, kıssada belirtilen, imanın irademizi iman ettiğimiz Allah'ın iradesine tâbî kılmak olduğu gerçeğinde ayrılma iradesini devreye sokarak kendi irademize düştüğümüz haldir. Yaşam Allah'ın tecellisi olduğundan bu tecelli içinde Allah'ın bildirdiği gibi bulunarak Allah ile olmaktan, kendi bilişimizle yorumlayıp kendi bilişimize göre hareket etmeye başlayarak tâbilikten ayrılmak tövbe edilecek haldir. Bizim bilişimizle Allah'ın bildirişi ikiliği, ancak kendi bilişimizi terk edip kendimize göre hareket etmek yerine Allah'ın bildirdiğine uymayla tevhit olur. İşte Yunus As'ın "***Gerçekten de senden başka ilah yoktur, tenzih ederim seni ve şüphe yok ki ben, nefesine zulmedenlerden oldum***" diyerek yaptığı tövbe bize bu hakikati ispat etmektedir. Allah'tan başka ilah olmayışı, her tecellinin Allah'ın tecellisi olduğu gerçeğini fark etmeyle her tecellide Allah'ı zikretme sonucu şahit olunan gerçekliktir lakin Allah, Nisa suresi 79 ayeti kerimde,

Sana gelen iyilik Allah'tandır. Başına gelen kötülük ise nefsendendir. Seni insanlara elçi gönderdik. Şahit olarak da Allah yeter

denilerek emredildiği gibi Kendisinin bildirdiği hal üzere olmayı terk ederek kendi nefesine zulmedenlerin, noksanlığı "***Benim halim de senin tecellin! Sen böyle diledin. Sen dilseydin ben secde ederdim, secde etmemi sen dilemedin***" diyerek Kendisiyle tevhit edilmesinin de küfür olduğunu beyan etmektedir. Bunun için tövbenin, içinde bulunduğumuz halin Allah'ın muradı değil bizim kendimize zulmedişimiz olduğu gerçeğinde Allah'ı tenzih ederek yapılması gerekmektedir. Allah'ı neyden tenzih edeceğiz? Bildirdiği hal üzere olmayı terk edişimizin kendimizin hatası olduğu gerçeğini kabul etmeyip "***Madem her tecelli Allah'ın tecellisi o zaman bu halimde onun muradı***" düşüncesiyle şirk içindeki halimizden tenzih edeceğiz. Varlığı sırf tevhit olanın bünyesinde ikincillik taşıması O'nun tenzihliğine aykırıdır. Nefsi, Allah'a tâbilikten alıp emmare boyutuna düşürmek tövbe edilmesi gereken nefse zulmetmektir.

Dembir: Hz Musa Tur dağına olan tecelliyle bayıldıktan sonra tövbe ediyor, bu hadiseden ne anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Musa As, Cenab-ı Allah ile konuşurken, Allah ile konuşuyor oluşunun O'nu işitiyor ve cevap veriyor olmasıyla gerçekleştiğini ve kendisinde işitme ile kelam sıfatlarının bu konuşmanın gerçekleşmesi için olduğunu fark edişle, görme sıfatının da görececek özellikte olduğunu keşfetti. İşte bu keşif onda konuştuğu Allah'ı görme isteğini oluşturdu. Bu istekle Allah'a "***Seni görmek istiyorum, göster cemalini***" niyazında bulundu. Bu hakikat, Araf suresi 143 ayeti kerimde,

Mûsâ, tayin ettiğimiz vakitte gelip Rabbi onunla konuşunca “Rabbim bana görün de bakayım sana” demişti de Rabbi, “Beni kesin olarak göremezsin sen fakat şu dağa bak, eğer yerinde durabilirse görebilirsin beni” demişti. Derken Rabbi, dağa tecelli edince dağ, yerle bir oldu ve Mûsâ bayılıp yere yığıldı. Kendisine gelince de “Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim, tövbe ettim sana ve ben inananların ilkiyim” dedi

denilerek anlatılmaktadır. Musa As'ın Allah'ın cemalini görmek istemesi ve görme isteğine tövbe edişi bize tövbe edilmesi gerekenin ne olduğunu açıklamaktadır.

İnsanın bilinci, yaratıcısını algılayıp, anlayıp, tanımayla yaratıcısına muhatap olacak üst bilinç özelliğindedir. Sıfatlar ise bilince bağlı işlevsel olabilen emanetlerdir. Akletme, bilme, düşünme, irade, görme, işitme, kelim ve tüm bunlarla işlevsel olma özelliği bilinç düzeyinde gerçekleşir. İşte burada devreye bilincin konumu girmektedir. İnsan bilinci, sınırsız olana tâbilikle sınırsızlık özelliği taşır lakin gelmiş olduğu dünyevî boyutta içinde bulunmaya başladığı toplumun öğretileri sonucu şekillenir. Toplumun, kültürü, geleneği, anlayışı hangi doğrultuda ise o yönde gelişen anlayışla sınırlanan sınırsız bilinci taşımaya başlarız. Kayıtlar, bizim bilgimizle koyulan duvarlardır.

Bir fili küçükken yere çakılmış bir kazığa ipe bağladığımızda, fil küçük olduğu için gücü bu ipi koparmaya ya da kazığı yerden çıkartmaya yetmeyeceğinden ne kadar denerse denesin başaramayacak ve en sonunda vazgeçecektir. Onun öğretisi bu ip kopmaz, bu kazık yerinden çıkmaz olarak kalacaktır. Artık fil yavrusu büyüüp gücü tek bir hareketle ipi koparacak, kazığı yerinden söküp atacak hale gelmiş olsa bile öğretisinde bu ip kopmaz, kazık çıkmaz olduğu için denemeyecektir bile. Onu, yere çakılmış kazığa bağlı tutan şey ne ip ne de kazıktır aslında, kendisini bağlı tutan şey yine kendisidir. Tonlarca ağırlığı çeken, taşıyan fil bu gücü istenildiği yerde istenildiği şekilde kullanırken kendisi için kullanamayan zihin esaretinde yaşayan canlı olarak kalacaktır. Onun için yaşam doğada özgürce bulunmak değil, söylenileni yaparak ipe bağlı yaşamak olur.

İşte bizler de, kendi gerçekliğimizi idrak edemeyip bilincimizi öğretiler sonucunda sınırlayan, bu sebeple de sınırlı bilincimize tâbî sıfatlarımızı kemâlîne ulaştırmayan canlılar olarak yaşarken, insanlığımıza erip dünyada insanca yaşamak olan Allah'a muhatap kullardan olamadığımızdan içinde bulunduğumuz hali olması gereken olarak tanımlarız. Öğretilerimizle gelişen bilinç temelinde görür, işitir, konuşur, akleder, yaşarız. Gerçeği göreceğ görme ve işitme özelliğinin yaşayanı değil taşıyanı oluruz. Yaşam, yorumlama sanatı olduğundan yaşamı yorumlayışımız kendi noksan bilincimize göre gerçekleşir. Bizler, her olguyu kendimize görelerle algıladığımızdan olanı da algılarımızın içine, kalıplarımıza sığdırmaya, ölçülerimize uydurmaya çalışırız. Bize görelerin içine sığmayacak, ölçülerimize tutmayacak olanı ya zorlar ya da inkâr ederiz. İşte bu, kendimizi ipe bağlı yaşamaya mecbur kılmaktır. Kulak işitmek, kelim konuşmak için olduğuna ve işitilip konuşulma gerçekleştiğine göre, göz de görmek için olduğundan işitilen görülebilir de lakin görülecek olan kendisine göre görülür, bize göre değil.

Bizler görmek istediğimizi mi görmek istiyoruz yoksa görmek istediğimizin kendisini mi? Zannımızı mı görmeyi talep ediyoruz, gerçeği mi?

Allah, yaşamın içinde yarattığı ile birlikte yaşamın kendisi olarak bulunandır. Varlık âleminde var olan yaratılmışın kendiliği değil, Allah'ın tecellisidir. Tecelliyi tecelli edenden ayırmak tecelliye cahil olmaktır. Allah esmasının cümle esmaları kaplaması cümle esma olan yaratılmışlık dediğimiz tümünün Kendi tecellisi oluşundandır. Bu sebeple Allah dediğimizde yaratılmışlığın bütünlüğünü zikretmiş oluruz ki bu hakikat bize yaratılmış cümlelerin yani tecellilerin tamamının bizi tecelli edene götüreceğini ispat etmektedir.

O zaman yaratılmışlığın olduğu yerde Allah birey değil bütündür. Görmenin varlık olan yaratılmışlık âleminde tecelli edeni görmesi, tecelliden ayırarak değil tecellisinden mümkün olduğundan tecellisinden ayrı bir tecelli eden görmesi mümkün değildir. Tecelli halinde görünürlük tecelliden gerçekleştiğinden, bütünlük devreye girer de görülme cümleden olur. Bilinç şartlanmalarla şekillendiğinden ve sahibini tanımlayabilmesi için tanımlama özelliği içerdiğinden her ismi tanımlama üzerine çalışır. Bu tanımlama bilmediği şeyler konusunda bildikleri doğrultusunda zan yürütmeye geçer. Her isim kendisine mahsus cismaniyet içerir anlayışı, her isimin diğerlerinden bağımsız kendiliği olarak görünürlüğü olur düşüncesine göre de görünürlük ve görmeçlik işlevsel olur.

Bu sebeple, işitilene görmek ve diğerleri kalıbı devreye girer. Bunu şöyle örnekleyebiliriz,

Elma, elma ağacıdır ve kendiliği olarak görünür. Ayva kendiliği olarak, Nar, Armut, Çam, Çınar tümü kendiliği olarak görünür. Elmadan Elma, Armuttan Armut, Çınardan Çınar görünür. Ayva görmek için Ayva ağacına bakmak gerekir. Bu kalıp, ağaç görmek istediğinde de ağaç ağacı görmeyi bekler. Elmadan, Armuttan, Ayvadan, Çamdan görünenin zaten ağaç olduğu, ağaç görmek için bunlara bakıp bunları görmeye mümkün olduğu gerçeğine cahil olan bilinç, ağaç görmek istediğinde kendi zannına göre bir görme bekler.

İşte, Musa As Allah'ın cemalini, kendi bilinci doğrultusunda zannını görmeye niyaz etti. Ona göre Allah'ın cemalini görmek kendisi ve diğerleri olan tecellilerden ayrı, tecelli edeni görmekle gerçekleşecekti. Bu sebeple Allah, “*Sen beni göremezsün Ya Musa*” derken “*Senin görüşün her tecellinin kendisine ait görünürlüğü üzerine kayıtlı olduğundan Beni kendi zannın üzerine görmeyi bekliyorsun. Beni zaten görünürlüğümden ayırarak göreceğini zannediyorsun. Bu bilinçle Beni tecellilerimden Bana bakarken göremiyorsun, göremeyeceksin*” demiş olmaktadır. Çünkü Allah'ın cemalinin görülmesi tecellilerinden görmek olduğundan Allah'ı görmek, surete kayıtlı görüşün suret görmesiyle değil tecellilerinden idrak görmesiyle gerçekleşir. Allah'ın cemalini görmeyi isteyen Musa'ya cemaliyle tecelli edişini Musa'nın kendisine değil de dağa yapması bu gerçeğin ispatıdır.

Allah'ın cemalini görmek isteyen Musa mı dağ mı? Neden Allah Musa'ya değil de dağa tecelli ediyor?

Dağın parçalanması ve Musa'nın kendisinden geçmesi, dağ ile ifade edilenin Musa'nın idraki oluşundan dolayı Allah'ın tecellisinin tecelli eden kendisinden ayrı olmadığı tevhidini Musa'ya bildirmesidir. Bu hakikati Cenab-ı Resulullah efendimizin,

Ya Rabbi, bana eşyanın hakikatini bildir?

diye sorması sonucu Cenab-ı Allah'ın,

Eşyanın kendisine ait müstakil varlığı yoktur! Eşyanın varlığı benim varlığımdır

cevabında görmekteyiz. Musa As'ın idrakinde tecellilerin kendiliği olarak varlıkları olduğundan, her görülenin görünürlüğü kendisine mahsus görünürlüktür bilgisi vardır. Allah idrakine tevhidî gerçekliği tebliğ edince dağ yani Musa'nın idraki parça parça oldu da geriye Musa'nın zannî bilinci kalmadı. Kendisinden geçmesi ise kendi varlığının da Allah'ın tecellisi olduğu hakikatini anlayıp kabul edişiyse, kendisinde kendisini değil Allah'ı zikretmeye başlamasıdır.

Ayılınca yani toplumsal bilincinden arınıp tevhidî bilinçle akledip, keşfedip, bilip, görüp, işitip, zikretmeye başlayınca tövbe etmesi, kendisine müstakil varlık veren şirk anlayışıyla kendiliği olarak kayıtlı bir suret ile Allah'ın cemalini görmek isteyişine tövbe ederek bu istekten vaz geçmesidir. Allah yaratılmışlıkta bütünsel olduğundan Allah'ı görmek bütünden kendiliksiz görmektir. Tenzih edişi, noksanlığı kendisiyle zikrederken bütünün içinde bireyle kayıtlama düşüncesinden geçmesidir.

Dembir: Allah tövbe kapısını asla neden kapatmıyor efendim?

Özkan Günal:

Bu sorunun cevabı Cenab-ı Allah'ın yalnız insanı kendisine kul olacak özellikte yaratmış olmasındadır. Allah insanı kendisine muhatap olarak yarattığından muhataplık özelliğiyle donatmıştır. Tövbe edilmesi gereken hal, insanın yaratılışında taşıdığı bu özelliği eşyadan yana kullanmasıdır. Oysa Cenab-ı Allah, Zariyat suresi 56 ayeti kerimesinde,

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım

buyurmaktadır. İşte bizler başka bir şeye değil yalnız bizi yaratan Allah'a kul olalım diye kul olma özelliğinde yaratılmışlar, dünyevî boyutta kulluğu Allah'a değil dünyaya yaparak tövbe edilecek hale düşürdük kendimizi. Bunun üzerine Cenab-ı Allah, Enam suresi 152 ayeti kerimesinde,

İşte sizin Rabbiniz Allah. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O her şeyin yaratıcısıdır. Öyle ise O'na kulluk edin. O her şeye vekildir

buyurarak bizi tövbe etmeye yani kulluğu Kendisine yapmaya davet edip uyarmaktadır. Kulluk dünyada yaşarken yapılacak olan değerdir. Bizler dünya yaşamının içinde Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederek Allah'a kul olmadıysak başka bir yerde kul olmak mümkün değildir. Bu hakikati Cenab-ı Allah, İsra suresi 72 ayeti kerimesinde,

Ve burada kör olan, ahirette de kördür ve yolunu da tam sapıtmıştır, şaşırmuş gitmiştir

buyurarak beyan etmektedir. İşte, Allah'ın tövbe kapısını dünya yaşamındaki son ana kadar kapatmaması tövbenin dünyada bulunurken yapılması gerektiğindedir. Allah insanı yaratırken onun dünyada dünyanın şartlarına göre uyumlu olacak şekilde yaratmasının yanında insana bir değer ve görev yüklemiştir. Dünyada yerine getirmesi gereken bu görev dünyada yaşarken Kendisine muhataplık olan kulluktur. Yaratanın yarattığının Kendisine yöneleceği yer olan dünyada son ana kadar Kendisine yönelmesini beklemesidir. Tegabün suresi 17 ayeti kerimede,

Eğer Allah'a güzel bir borç verecek olursanız, onu sizin için kat kat arttırır ve sizi bağışlar. Allah şükürü kabul edip çok ihsan eden, cezayı vermekte acele etmemendir

denilmektedir. İblisin kibre kapılıp kulluğu terk ederek kendisine kulluk edilmesini istemesiyle tövbe edilecek hale düşmesi sonucu, huzurdan yani kulluktan kovulmuş olsa bile tövbe kapısından geçerse kabul edileceği gerçektir lakin tövbenin sağlıklı olması gerekir. Tövbe, tövbe etmemizin gereği olan benlikten doğan işlere tövbe etmekten benliğe tövbe etmeyle kemâlat bulmalıdır.

Aşk u niyazlarımla.

Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

ŞEYH-ÜL EKBER MUHYİDDİN-İ ARABÎ HZ.'LERİNİN BİR KASİDESİNİN ŞERHİ

Bismillahirrahmanirrahim

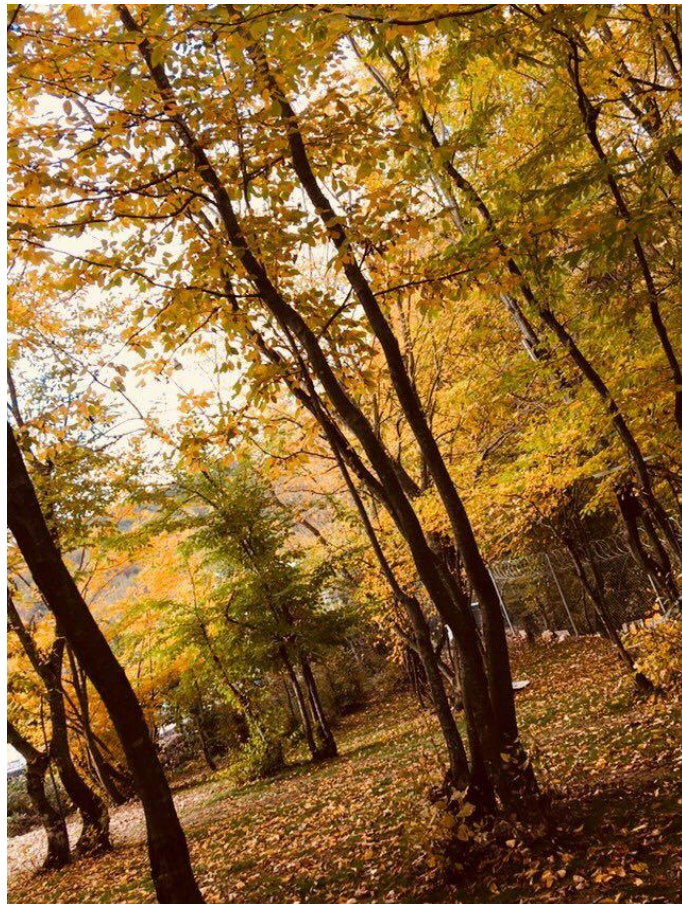
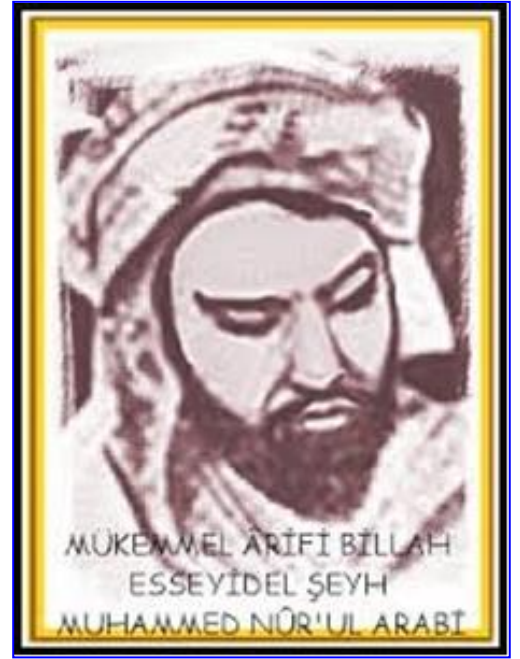
“Zannınla vücudunun kendinin olduğunu zannedersin ve varlığı kendine nispet edersin. Hâlbuki bir şey değilsin. Asla ve kat’a senin varlığın yoktur. Sen, sen değilsin.”

Vücudu olmayan yaratılmışlık, hakikatte var olunmayıp, Âdem’den farkı yoktur. Vücut birliğidir. Kendinin zannettiğin vücut, sana ait değildir. O vücut, Hakk’ın vücududur. Hakk’ın vücuduyla zahir oldun. Vücut birliği ikilik kabul etmez. Eğer Hakk’ın zahiri olduğuna vakıf oldun ise, sırr-ı Rububiyet yani arif olmuş olursun.

İkilik ve ikiliğe dâhil olanı terk et. Zira bu zannın, şirkidir. Nefs ül-emirde ikilik yoktur. Tevhide vakıf olmayınca iman ehli olamazsın.

Tevhide vakıf olmaklık, tevhide ermeklik; tevhidi bir olan zat-ı aliyyeye nispet etmekle yani Allah’ta fena bulmakla olur. Zira Tevhidi kendine nispet edersen, ayn-ı şirkidir. Eğer cehalet halinde yaşamaya devam edersen, bilgin arttığı halde şirkte kalırsın. Putlar dolu kalbin temizlenip ilahi aşk ve irfanıyet dolmalıdır. Yani, yaratılmışlıkta mevcut bir olup,

“Her nereye dönerseniz Rabbin yüzü oradadır”

gerçeğine ulaşsın. Ve varlık yakınlık olur ve varın yakın olur. Zira bir olana yüz dönüp vasıl olursun. Daima cümle tecelliyatla bire şahit olup, irfanın, görüşün, işitişin, zikrin güzelleşir.

İkiliği terk eyle ve terkin keşf ile ola. Boş konuşmayla, dava ile olma. Zira dava ile olan Tevhid, fenaya ermedikçe Tevhid olmaz. Tevhid, tümüyle ola. Zira Tevhid, bütünüyle olmayınca nefse tabi olur. Yaptığın işlerin, tecelli eden ile birlenmelidir.

Yani birliğe ermek lazım gelir. Vücuda Hak Teâlâ’nın eşi ve benzeri yoktur. Yani vücutta şirk yoktur. Lakin tecelliyatta birbirine göredir. Yaratılmışlıktaki zuhura çıkışta, görünürlükte ikilik yoktur. Eğer Tevhid üzere olmazsan, tevhitte varlık giyinmiş olursun. Ve bir şeyin kolay olduğuna inanırsan yani basitleştirirsen, bu şirkidir. Ve şirk etmeklik sana kolay olur.

Velhamdülillahi Rabbil âlemin.

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Otuz Yedinci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur,

Ümmetimden bir taife daima hakkı yüceltmek için savaşmata devam eder.

Burada işaret edilmektedir ki, dünya, imar edenlerle ma'murdur. Dünyayı imar edenler, insanlardır. Çünkü insan, dünyanın ruhudur. İnsan da din ile ma'murdur. Din de din ehliyle ma'murdur. Zira din ehli olmasaydı, hepsi herc-ü merç ile helak olup giderdi. Bütün dinler, imar edenleriyle ma'murdur. İmar edenler de İslamiyet ve Müslümanlardır. Diğer dinlerin mamur olmasıyla, İslam'a ve Müslümanlara itaat edip haraç vermek suretiyle yaşayıp devam etmelerini kastediyorum.

İslam ehli de abidler ve salihlerle ma'murdur. Bunlar da şeriat ulemasıyla, onlar da tarikat ehliyle ma'murdur. Zira ceset, ruh ile imar edilir. Geri kalanlar da bir öncesine nispetle böyledir. Onlar da Allah'ı bilenler ile Allah'ı bilenler de Hakikat ehliyle ma'murdur. On iki ilim de böyledir. Bunların her biri kendilerini imar eden ilim öğrencileriyle ma'murdur. Öğrenciler bu ilimlerle uğraşmakla bunları imar etmiş olurlar. Saatler, günler, haftalar, aylar ve yıllar da kendilerine mahsus ibadetlerle ma'murdur. Mesela belirli saatlere mahsus namazlar, haftalara mahsus benzeri ibadetler, Ramazan orucu, Recep, Şa'ban ve Muharrem orucu gibi aylara mahsus farz ve nafil ibadetler; zekât, sadakalar gibi seneye mahsus ibadetler ve Hac gibi ömre mahsus ibadetler.

Mekânlar da böyledir. Mescitler, Camiler, tekkeler ve benzeri ibadet yerleri cemaatle ma'murdur. Cemaatler de müezzinlerle, imamlarla, hatiblerle, mürşidlerle ma'murdur. İnsanın içinde öyle merhaleler vardır ki sayılamaz. Fakat esaslarını taksim etmişlerdir. Bir itibara göre yedi merhale, bir itibara göre on iki merhale, bir itibara göre kırk merhale, bir itibara göre yüz merhale ve bir itibara göre de bin merhalelerdir.

Her merhalenin kendine has imarcıları vardır. Çünkü insan her zaman kabul edicidir (alıcıdır), Allah ise kadirdir. İç âlem geniştir. Aşk pazarı ma'murdur. Hakk'ın meta'ı mezaddadır. Dellal her tarafa koşup durmaktadır. Müşteri de kıyametin kopmasına kadar rağbetlidir.

O halde ey insanları irşadeden âlim, insanları bütün dini erkânın tamirine, bilhassa bunlar arasında tevhid rüknünün i'marına teşvik et. Tevhid her şeyi ihya eden su gibidir. İnsanları soğutarak, tevhid ehlinin yolunu güçleştirerek, daraltarak tevhidi yıkanlardan olma. Tevhid ehline kolaylık olsun, tevhid yolu genişlesin diye Allah ve Resulü, tevhid için çok zikirden başka şart koşmamıştır. O halde Kur'an ve Hadisle halka öğüt ver ki hepsini imar edenlerden ve âleme birbiri peşinden girenlerden olasın. *"Allah gerçeği söyler, O, yola iletir."*

Aşk u niyazlarımla.

**İlim bahr u vücud asdaf anın dürdanesiyem ben
Ma'arif kenz ü dil vassaf anın viranesiyem ben**

**Benim ilmim katında müctehidler aciz oldular
Veli ilm-i ilahinin deli divanesiyem ben**

**Birer hale cihanın halkı bir bir razı olmuşlar
Benim bir hale meylim yok hakın bilmem nesiyem ben**

**Bi-küllü âlemin halkı bilirler bende bir derd var
Bilinmez sevdiğim kimdir nenin mestanesiyem ben**

**Eğerçi sureta ahirde geldim âlem-i mülke
Ne maziye ne müstakbel her anın anesiyem ben**

**Yitirdim benliğim benlik bana hak benliğindendir
Tekellümde hitab-ı gaybetin karhanesiyem ben**

**Ne Mısri'yem ne Mehdi'yem ne İsa'yam ne insanam
Bu yanan daimi şem'in veli pervanesiyem ben**

**Gâfil olma aç gözünü hâlüne bak öleni gör
Kürelük itme dünyede yazukların dileni gör**

**Niçe yatur düşübeni ilan çıyan üşübeni
Sünükleri çağşabanı çürüyüben ulanı gör**

**Kimi âh idüp kılur zârı günehdür elinde varı
Göçmiş yatur kara yiri miskînleri gülteni gör**

**Sorma hâlin kimisine varma İrahman'suzına
Kim isine gövdesine ulşup yeni yolanı gör**

**Kanı Muhammed Mustafâ hüküm itdi Kâf'dan Kâf'a
Dünye kime kıldı vefâ aldanuban kalanı gör**

**Aldanma mâla davara kulluk eyle Hakk'a yara
Seviyile bile vara bâkî yoldaş olanı gör**

**Yunus bu sözleri çatar halka ma'ârifet satar
Kendüsi ne kadar dutar söyledüğü yalanı gör**

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Yusuf Yörüger 5,5 yaşında

Dembir: Yusuf, tövbe nedir?

Yusuf: Dövmek demek... Mesela, Zülküf Mert bana tövbe ediyor.

Dembir: Bir hata yaptıktan sonra hatanı fark ettiğin oldu mu?

Yusuf: Evet.

Dembir: Fark ettikten sonra ne yaptın?

Yusuf: Özür diledim. Ama kabul edilmedi.

Dembir: Neden?

Yusuf: Çünkü çok sert vurmuştum.

Dembir: Özrünün kabul edilmesi için ne yapmalısın?

Yusuf: Onun istediklerini yapmalıyım.

Dembir: Allah'a tövbe edilir mi, ne dersin?

Yusuf: Edilmez.

Dembir: Neden sence?

Yusuf: Çünkü Allah kalbimizin içinde, yani Allah kalp!

Dembir: Asya, tövbe nedir?

Asya: Günaha girmemek için bir şey.

Dembir: "Günaha girmek" ne demek?

Asya: Bir şeye yemin ettiğimizde ya da söz verdiğimizde yerine getirmesek günaha girmiş oluruz.

Dembir: Sen hiç tövbe ettin mi?

Asya: Sadece bir kere! Yani bir kere günaha girmedim. Söz verdiğimde yerine getiriyorum. Bir kere tövbe ettim.

Dembir: Neye tövbe ettin? Nasıl oldu bu?

Asya: Arkadaşım, birlikte oyun oynayacağız dedi.

Ona tövbe ettim. Söz verdiğimizizi yerine getirmek için tövbe ederiz.

Dembir: Sözünü yerine getirmek neden önemli?

Asya: Karşımdaki kişinin güvenini kaybetmemek için. Eğer kaybedersem, artık arkadaşlarım ya da herhangi biri, bana inanmaz ve yalan söylediğimi düşünür.

Dembir: Sence Allah'a tövbe edilir mi?

Asya: Evet. Ona bir söz verdiğimde yapmadığımda ya da kötülük yaptığımda, Ona "Bir daha kötülük yapmayacağım tövbe" diyerek yerine getirebiliriz.

Dembir: Allah'ın bu tövbeyi kabul etmesi için ne yapmalıyız?

Asya: Hep iyilik yapmalıyız.

Asya Yörüger 7 yaşında

Dembir: Özlem, tövbe nedir?

Özlem: Bir daha yapmayacağım demektir. Mesela, bir hata yaptık, onu yapmayacağımıza tövbe ediyoruz.

Dembir: Tövbe ettikten sonra nasıl davranmalıyız?

Özlem: O yaptığımız hatayı bir daha yapmamamız gerekir. Sürekli tövbe edersek, bu oyun gibi olur. Allah bize ceza verir. 1-2 kez olması normal, ama 4-5 kez tövbe etmek oyun olur.

Dembir: Verdiğin sözleri tutmak neden önemlidir?

Özlem: Çünkü bir daha söz veriyorum demek istemem. Allah'ın ceza vermesini istemem. Mesela, yolda giderken, Allah bizi düşürebilir. Sözümü tutmazsam mahcup olurum.

Dembir: Hiç Allah'a tövbe ettin mi?

Özlem: Hayır.

Dembir: Arkadaşından af dilediğinde, kabul ettiğini nasıl anlarsın?

Özlem: Arkadaşımız bize iyi davranırsa, tövbemizi kabul etmiş demektir.

Özlem Tekşen 9 yaşında

Dembir: İlknur, tövbe nedir?

İlknur: Kötü bir şey yapanlar bir daha o kötü şeyi yapmamak üzere Allah'a tövbe ederler. Mesela bir kişi hırsızlık yaptı, daha sonradan yaptığının kötü bir şey olduğunu anladı ve Allah'tan özür diledi. Tövbe etmiş oluyor.

Dembir: Nasıl tövbe edilir?

İlknur: Tövbe eden kişinin bir şansı vardır diye biliyorum. Bir daha kötü bir şey yaparsa, o günah olarak sayılır. Tek başına oturup dua edersin. Allah'ım ben kötü bir şey yaptım, bir daha yapmayacağım dersin.

Dembir: Allah'ın bu tövbeyi kabul etmesi için ne yapılması gerekir?

İlknur: O kişinin bir daha kötülük yapmaması gerekir. Yaparsa günah işlemiş olur. Diğer insanlara karşı iyi davranması beklenir.

Dembir: Tövbenin kabul edildiğini nasıl anlarsın?

İlknur: Tövbemiz kabul edilmişse hayatımızın sonunda cennete gideriz, edilmemişse cehenneme gireriz.

Dembir: Sen hiç tövbe ettin mi?

İlknur: Hayır.

Dembir: Sadece diğer insanlara karşı yapılan hatalar için mi tövbe edilir?

İlknur: Hayır. Doğaya zarar verince de tövbe edilir. İnsan kendine de saygılı olacak. Allah sana o bedeni vermiş, kendi ruhuna vücuduna sahip çıkmıyorsa da tövbe etmeli.

İlknur Mazak 9 yaşında

Dembir: Melisa, tövbe nedir?

Melisa: Çok güzel insanlar kötü bir şey yaptığında tövbe ederler. Yalan söylemek gibi. Bir kere tövbe edip bir daha yapmazsan sevap olur. İki kere tövbe edip tekrar tövbe edersen Allah kabul eder ama sevap olmaz.

Dembir: Allah'ın bu tövbeyi kabul ettiğini nasıl anlarız?

Melisa: Uyarı gönderir. Mesela, kötü bir şey yapınca affeder. İyi, dürüst, sözünü tutan, güzel insan olmamız lazım.

Dembir: Sen hiç tövbe ettin mi?

Melisa: Etmişimdir bence. Her insan eder. Hiç yakınlarda etmedim.

Dembir: Nasıl tövbe edilir?

Melisa: "Tövbe Allah'ım, beni bağışla" dersin.

Dembir: İnsan neden tövbe eder?

Melisa: Allah'ın bizi sevebilmesi, affedebilmesi ve günahımız olmaması için.

Dembir: Allah her tövbeyi kabul eder mi?

Melisa: Etmez çünkü sürekli tövbe etmek çok anlamsız, saçma. Çünkü bir şey değişmiyor. Allah kabul etmez.

Melisa Türksün 9,5 yaşında

Dembir: Ercan, tövbe nedir?

Ercan: Günah işlediysen, yok olması, yazılmaması için Allah'tan af dilemek.

Dembir: Neden tövbe edilir?

Ercan: Günahlarımız artmasın diye.

Dembir: Tövbemizin kabul edilip edilmediğini anlayabilir miyiz?

Ercan: Bilemem.

Ercan Günal 10,5 yaşında

Dembir: Senden af dileyen birinden nasıl davranmasını beklersin?

Ercan: Daha dikkatli, anlayışlı, hoşgörülü davranmasını beklerim.

Dembir: Nasıl tövbe edilir?

Ercan: Dua ederek, "Allah'ım inşallah günahlarım gider. Tövbe tövbe" diyerek!

Dembir: Sen hiç tövbe ettin mi?

Ercan: Ettim.

Dembir: Tövbe ettikten sonra ne değişti?

Ercan: O kelimeyi bir daha söylemedim. Daha dikkatli oldum. Yoksa tövbemiz kabul olmaz.

Dembir: Allah çok tövbe edeni sever mi?

Ercan: Hep küfür edip hep tövbe edeni sevmez, kötülerini sevmez. Ama Allah affedicidir. Her tövbeyi affetmez, bence söylediğin kelimeye bağlı.

**Hamdülillah ilmle irfana erdim ben bugün
Açılıp kalb-i basiret cana erdim ben bugün**

**Nokta-yı vahdette mahvedip vücudu şöyle kim
Zerreydim gün katreydim ummana erdim ben bugün**

**Hep görünen nokta-yı vahdette zatın gölgesi
Yeknazarla cümleden Rahman'a erdim ben bugün**

**Ne aceptor zevk ile bana içimden söylenir
Ruh-i Akdesle nüzul ilhama erdim ben bugün**

**Bunda gelmekten mukaddem Talibi didar idim
Vallahu hayran iken sen şaha erdim ben bugün**

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Tövbe

Eûzubillâhimineşşeytânirraciym
Bismillâhirrahmânirrahîym

Ayetlerimize inananlar sana geldikleri zaman onlara şöyle söyle, “Selam olsun size! Rabbiniz rahmeti kendi üzerine yazdı. Sizden her kim bilmeyerek bir kötülük işleyip de sonra arkasından tövbe eder, kendini düzeltirse, muhakkak ki O, bağışlayan, esirgeyendir.” 6-54 Eğer böyle yapmazsanız, o zaman Allah ve Resulü tarafından size savaş açılmış olduğunu bilin. Eğer tövbe ederseniz, sermayeleriniz sizindir. Haksızlık etmezsiniz, haksızlığa da uğramazsınız. 2-279 Şüphesiz imanlarının arkasından küfreden, sonra da küfrünü artırmış olanların tövbeleri asla kabul olunmaz. İşte onlar sapıkların ta kendileridir. 3-90 Bu işten sana hiçbir şey düşmez. Allah, ya onların tövbesini kabul eder yahut onlara, zalim olduklarından dolayı azap eder. 3-128 Ancak Allah'ın kabul etmesini vaat buyurduğu tövbe, o kimseler içindir ki, bilmeyerek günah işleyip hemen tövbe edenlerin tövbesidir. İşte Allah bunların tövbelerini kabul eder. Allah âlimdir hakîmdir. 4-17

O tövbe-kâr olanlar, o ibadet edenler, o hamd edenler, o oruçlular, o rükûa varanlar, o secdeye kapananlar, iyiliği emredip, kötülükten vazgeçirenler, Allah'ın hududunu koruyanlardır. Müjde ver o müminlere, müjde! 9-12 Andolsun ki, Allah, yine peygambere ve en zor gününde ona uyan Muhacirlerle Ensar'a, içlerinden bir kısmının kalpleri az kalsın kayacak gibi olmuşken, tövbe nasip etti de lütfedip tövbelerini kabul buyurdu. Çünkü O, gerçekten çok şefkatli, çok bağışlayıcıdır. 9-117 Onlar, bir fitne kopmayacak sandılar, kör ve sağır kesildiler. Sonra Allah onların tövbesini kabul etti. Sonra yine onların çoğu kör, sağır kesildiler. Allah, onların yaptıklarını görüyor. 5-71 Ancak tövbe edip halini düzelterek gerçeği söyleyenler başka. İşte onları ben bağışlarım. Ben çok merhamet ediciyim, tövbeleri çokça kabul ederim. 2-160 Ancak bundan sonra tövbe edip kendini düzelterler başka. Şüphesiz ki Allah, çok bağışlayan ve çok esirgeyendir. 3-89 Allah, sizlere bilmediklerinizi bildirmek, sizden öncekilerin yollarını size göstermek ve tövbenizi kabul etmek istiyor. Allah, her şeyi çok iyi bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. 4-26 Kim yaptığı haksızlıktan sonra tövbe eder, halini düzeltirse, şüphesiz Allah, onun tövbesini kabul eder. Çünkü Allah bağışlayan, merhamet edendir. 5-39

Allah sizin tövbenizi kabul etmek istiyor. Hâlbuki şehvetlerine uyanlar ise, sizin doğru yoldan büyük sapmanızı istiyorlar. 4-27 Yoksa günah işleyip de kendisine ölüm gelince, “İşte ben şimdi tövbe ettim.” diyen kimselerin tövbesi kabul edilmez. Kâfir olarak ölenlerin de tövbeleri kabul edilmez. İşte bunlara ahirette can yakıcı bir azap hazırlamışızdır. 4-18 Ancak tövbe edenler, durumlarını düzelterler, Allah'a sarılanlar ve Allah için dinlerine samimi olarak bağlananlar müstesna. İşte bunlar müminlerle beraberdirler. Allah, müminlere büyük bir mükâfat verecektir. 4-146 Hâlâ Allah'a tövbe edip O'ndan af dilemiyorlar mı? Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. 5-74 O kötü amelleri işleyip de sonra arkasından tövbe ve iman edenler için hiç şüphe yok ki, Rabbin bundan sonra yine de affedici ve merhamet edicidir. 7-153 Eğer tövbe ederler, namazı kılarlar, zekâtı verirlerse dinde kardeşleriniz olurlar. Biz ayetleri, bilen bir kavme açıklarız. 9-11 Ve kalplerindeki öfkeyi gidersen. Allah dilediğine tövbeyi nasip eder. Allah her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sahibidir. 9-15 Sonra bütün bu olup bitenlerin arkasından Allah, dilediğine tövbe nasip eder. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir. 9-27 Onlardan bir kısmı günahlarını itiraf ettiler. Ve iyi bir amelle kötü bir ameli karıştırdılar. Ola ki, Allah tövbelerini kabul eder. Çünkü Allah gafurdur, rahîmdir. 9-102 Onlar bilmiyorlar mı ki, Allah kullarının tövbesini kabul eder ve sadakaları da alır. Allah tövbeleri kabul edendir, çok merhametlidir. 9-104 Ve Rabbinizin mağfiretini isteyin, sonra ona tövbe edin ki sizi, belli bir süreye kadar güzel güzel yaşatsın. Ve her fazilet sahibine layık olduğu ihsanı versin. Eğer yüz çevirirseniz, ben sizin için büyük bir günün azabından korkarım. 11-3

“Ey kavmim! Rabbinizden mağfiret isteyin, sonra O'na tövbe edin ki, üzerinize gökten bol bol bereket indirsın ve sizi kuvvetinize kuvvet katarak çoğaltsın. Gelin günahkâr olarak dönüp gitmeyin.” 11-52 Rabbinizden mağfiret dileyin, sonra O'na tövbe ile yönelin. Şüphesiz ki, benim Rabbin çok merhametlidir, çok sevendir. 11-90 İşte bundan dolayı emrolunduğun gibi doğru ol! Beraberindeki tövbe edenler de. Aşırı gitmeyin! Muhakkak ki O, bütün yaptıklarınızı görüp durmaktadır. 11-112 Sonra şüphe yok ki Rabbin, bir cahillikle günah işleyip ardından tövbe eden ve durumunu düzelteren kimseleri bağışlar. Şüphesiz ki Rabbin, bu tövbeden sonra Gafurdur, Rahîmdir. 16-119 Ancak bundan sonra tövbe edip ıslah olanlar müstesnadır. Çünkü Allah çok bağışlayıcı ve merhametlidir. 24-5

Bununla beraber, şüphe yok ki ben, tövbe eden, iman edip salih amel işleyen, sonra da hak yolda sebat gösteren kimse

için çok bağışlayıcıyım. 20-82 Ve her kim tövbe edip iyi davranış gösterirse, şüphesiz o, tövbesi kabul edilmiş olarak Allah'a döner. 25-71 Çünkü Allah sadıklara sadakatleriyle mükâfat verecek, dilerse münafıklara da azap edecek veya tövbe nasip edecektir. Şüphe yok ki Allah çok bağışlayıcıdır. Çok merhamet edicidir. 33-24 Kullarının tövbesini kabul eden, kötülükleri affeden ve sizin yaptıklarınızı bilen O'dur. 42-25

Rabbini öğerek tesbih et, O'ndan bağışlanmanı dile, çünkü O, tövbeleri çok kabul edendir. 110-3 O, günah bağışlayıcı, tövbe kabul edici, azabı şiddetli, kerem sahibi Allah'tandır ki O'ndan başka ilâh yoktur. Hem dönüş O'nadır. 40-3 Ya Allah'ın size bol lütfu ve merhameti olmasaydı ve Allah tövbeleri kabul eden hüküm ve hikmet sahibi olmasaydı? 24-10 Sonra Rabbi, onu seçti de tövbesini kabul buyurdu ve ona doğru yolu gösterdi. 20-122 Derken Âdem Rabbinden birtakım kelimeler aldı, onlarla tövbe etti. O da tövbesini kabul etti. Muhakkak O, tövbeyi çok kabul eden, çok esirgeyendir. 2-37

Sadakallahülazim.

Tövbe Suresi

1. Müşriklerden, ahd aldığınız kimselere Allah'tan ve Onun Resul'ünden bir uyarıdır.

2. Artık yeryüzünde dört ay dolaşın. Ve muhakkak ki siz, Allah'ı aciz bırakamayacağınızı ve Allah'ın kâfirleri alçaltıcı olduğunu biliniz.

3. Ve büyük hac günü, Allah'tan ve Onun Resulünden insanlara bir bildiridir. Muhakkak ki; Allah ve Onun Resul'ü, müşriklerden uzaktır. Bundan sonra eğer tövbe ederseniz, artık o sizin için daha hayırlıdır ve eğer yüz çevirirseniz, siz Allah'ı aciz bırakamayacağınızı biliniz. Ve kâfir kimseleri acıklı bir azap ile uyar.

4. Ancak müşriklerden ahitleştığınız kimseler, bu ahitten sonra size karşı sözlerinden hiçbir suretle dönmemiş, şartlardan hiçbirini bozmamış ve aleyhinize hiçbir kimseye yardıma kalkışmamış olanlar müstesna. Onlarla olan ahidinizi, müddeti bitinceye dek tamamlayın. Şüphe yok ki Allah, çekinenleri sever.

5. Haram aylar çıkınca bu Allah'a ortak koşanları artık bulduğunuz yerde etkisiz hale getirin, onları yakalayıp hapsedin ve her gözetleme yerine oturup onları gözetleyin. Eğer tövbe ederler, namazı kılıp zekâtı da verirlerse, kendilerini serbest bırakın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

6. Ve eğer müşriklerden birisi senden yardım isterse, o takdirde, Allah'ın kelâmını iştirinceye kadar onu himaye et. Sonra onu emin olduğu yere ulaştır. İşte bu, onların bilmeyen bir kavim olmalarından dolayıdır.

7. Müşriklerin, Allah ve Peygamberi katında nasıl bir ahitleri olabilir ki? Ancak Mescid-i Harâm yanında ahitleştikleriniz müstesna. Onlar, size karşı doğru hareket ederlerse siz de onlara karşı doğru hareket edin. Şüphe yok ki Allah, çekinenleri sever.

8. Nasıl olabilir ki! Onlar size galip gelselerdi, sizin hakkınızda ne ahit, ne de antlaşma gözetirlerdi. Onlar ağızlarıyla sizi razı ediyorlar, hâlbuki kalpleri karşı çıkıyor. Çünkü onların çoğu yoldan çıkmışlardır.

9. Allah'ın ayetlerini az bir karşılığa değiştiler de insanları O'nun yolundan alıkoydular. Bunların yapmakta oldukları şeyler gerçekten ne kötüdür!

10. Mümin'ler hakkında bir yakınlık ve hakkı gözetmezler. İşte onlar, onlar hakka tecavüz edenlerdir.

11. Fakat tövbe edip, namazı kılar ve zekâtı verirlerse, artık onlar sizin din kardeşlerinizdir. Bilen bir kavme ayetleri işte böyle ayrı ayrı açıklarız.

12. Eğer antlaşmalarından sonra yeminlerini bozup dininize dil uzatırlarsa, küfrün elebaşlarıyla savaşın. Çünkü onlar yeminlerine riayet etmeyen kimselerdir. Umulur ki, vazgeçerler.

13. Yeminlerinden dönen ve Peygamberi, ülkesinden çıkarmaya çabalayan ve size karşı ahitlerini ilkin bozan bir toplulukla savaşmaz mısınız, korkar mısınız onlardan? İnanmışsanız kendisinden korkulmaya daha lâyıf olan Allah'tır.

14. Savaşın onlarla da Allah, ellerinizle onları azaplandırırsın, aşağılatsın onları, onlara karşı yardım etsin size ve inanan topluluğun göğüslerini ferahlatsın.

15. Ve yüreklerindeki gazabı gidersin ve Allah, dilediğine tövbe nasip eder ve tövbesini kabul eyler ve Allah, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sâhibidir.

16. Yoksa siz Allah'ın, sizden savaşanları ve Allah'tan ve O'nun Resulünden ve Müminlerden başkasını dost edinmeyenleri bilmesine rağmen, bırakılacağınızı mı sandınız? Ve Allah, yaptığınız şeylerden haberdardır.

17. Allah'a ortak koşanların, inkârlarına bizzat kendileri şahitlik edip dururken, Allah'ın mescitlerini imar etmeleri düşünülemez. Onların bütün amelleri boşa gitmiştir. Onlar ateşte ebedî kalacaklardır.

18. Allah'ın mescitlerini, ancak Allah'a ve ahiret gününe inanan, namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren ve Allah'tan başkasından korkmayan kimseler imar eder. İşte onların doğru yolu bulanlardan olmaları umulur.

19. Hacılar su verme ve Mescid-i Harâm'ı imar etme işiyle uğraşanların derecesini Allah'a ve ahiret gününe inanıp Allah yolunda savaşan kimsenin derecesiyle bir mi tutarsınız? Ve Allah, zulmeden topluluğu doğru yola sevk etmez.

20. İnananların, yurtlarından göçenlerin ve Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla savaşanların Allah katında dereceleri pek büyüktür ve onlardır muratlarına erenlerin, kurtulanların ta kendileri.

21. Rableri, onları öz rahmetiyle, razılığıyla ve tükenmez nimetleri bulunan cennetlerle müjdeler.

22. Orada ebedî kalırlar. Şüphe yok ki pek büyük mükâfat, Allah katındadır.

23. Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile dost edinmeyin. İçinizden kim onları dost edinirse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir.

24. De ki: Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, karılarınız, aşiretiniz, elde ettiğiniz mallar, zarara uğramasından korktuğunuz alışveriş ve hoşunuza giden evler, sizce Allah'tan, Peygamberinden ve onun yolunda savaş etmeden daha sevimliyse bekleyin Allah'ın emri gelinceye dek ve Allah, buyruktan çıkan kötü topluluğu doğru yola sevk etmez.

25. Andolsun ki Allah size birçok yerlerde ve Huneyn gününde yardım etmişti; hani o gün çokluğunuzla övünüp sevinmiştiniz de bu çokluk, düşmanı defedememişti, hiçbir işinize yaramamıştı, yeryüzü, o kadar genişken daralmıştı size, sonra da arka çevirip geri çekilmiştiniz.

26. Sonra da Allah, Peygamberine ve inanlara manevi kuvvetini ihsan etmişti ve görmediğiniz orduları indirerek kâfirleri azaplandırmıştı ve işte kâfirlerin cezası da budur.

27. Bundan sonra da Allah, dilediğine tövbe nasip etmiş ve tövbesini kabul eylemişti ve Allah suçları örter, rahîmdir.

28. Ey iman edenler! Allah'a ortak koşanlar ancak bir pislikten ibarettir. Artık bu yıllarından sonra, Mescid-i Haram'a yaklaşmasınlar. Eğer yoksulluktan korkarsanız, Allah dilerse lütfuyla sizi zengin kılar. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.

29. Kendilerine kitap verilenler arasından, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve elçisinin yasakladığını yasaklamayan ve gerçek dine uymayan kimselerle boyunlarını eğip elleriyle vergi verinceye kadar savaşın.

30. Yahudiler, Üzeyr Allah'ın oğludur dediler. Hıristiyanlar da Mesih Allah'ın oğludur dediler. Bu onların ağızlarıyla geveledikleri sözlerdir. Daha önce kâfir olan kimselerin sözlerine nasıl da benzetiyorlar. Allah onları kahretsin! Nasıl da haktan batıla dönüyorlar?

31. Allah'ı bırakıp bilginleriyle rahiplerini ve Meryemoğlu Mesih'i Rab tanımışlardır; hâlbuki onlara da ancak tek mabuda kulluk etmek emredilmiştir. Ondaki başka tapacak yok; O, onların şirk koştukları şeylerden münezzehtir.

32. Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa kâfirler hoşlanmasalar da Allah, nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı olmaz.

33. O Allah ki, Allah'tan başkasına ilahlık yakıştıranlar hoşlanmasa da, dinini bütün dinlerden üstün kılmak için, peygamberlerini doğru yol ve gerçek din üzere göndermiştir.

34. Ey iman edenler! Hahamlardan ve rahiplerden birçoğu, insanların mallarını haksız yollarla yiyorlar ve Allah'ın yolundan alıkoyuyorlar. Altın ve gümüşü biriktirip gizleyerek onları Allah yolunda harcamayanları elem dolu bir azapla müjdele.

35. O gün, cehennem, o altını, gümüşü alevleyecek ve onlar, cehennem ateşinde kızdırılıp alınlarına, yanlarına, sırtlarına bastırılacak, onlarla dağlanacaklar ve işte bunlardır kendiniz için biriktirdiğiniz şeyler denecek, tadın biriktirdiklerinizin azabını.

36. Ayların sayısı, gerçekten de Allah katında on ikidir ve göklerle yeryüzünü yarattığı günden beri Allah'ın takdirinde bu, böyledir. Onların dört tanesi haram aylardır. Budur dosdoğru hesap. Artık bu haram aylarda kendinize zulmetmeyin, fakat müşriklerin hepsiyle de savaşın, nitekim onların da topu sizinle savaşmadadır ve bilin ki Allah, şüphe yok ki çekinenlerle beraberdir.

37. Harâm ayı geciktirme, ancak kâfirliği artırmadadır ki kâfir olanlar, bu suretle doğru yoldan çıkarılmadadır; onlar, Allah'ın haram ettiği ayların sayısını denk getirsinler de Allah'ın haram ettiğini helâl etsinler diye haram ayı bir yıl helâl sayarlar, bir yıl haram sayarlar. Onların kötü işleri, kendilerine hoş görünmededir ve Allah, kâfir olan topluluğu doğru yola sevk etmez.

38. Ey iman edenler! Ne oldunuz ki, size “Allah yolunda sefere çıkın” denilince, yere çakılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatını mı seçtiniz? Oysa ahirete göre dünya hayatının yararı, pek az bir şeydir.

39. Eğer Allah, yolunda sefere çıkmazsanız, sizi elem dolu bir azap ile cezalandırır ve yerinize sizden başka bir toplum getirir. Siz ise O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah, her şeye hakkıyla gücü yetendir.

40. Siz ona yardım etmezseniz hatırlayın o zamanı ki kâfirler, onu yurdundan çıkardıkları zaman yardım etmişti ona. O, iki kişinin ikincisiydi ancak ve hani ikisi de mağaradaydılar, arkasına, “Mahzun olma, şüphe yok ki Allah, bizimle beraberdir” demişti. Şüphe yok ki Allah, ona manevi bir kuvvet ve huzur vermişti ve onu, sizin görmediğiniz ordularla kuvvetlendirmişti ve kâfir olanların sözlerini alçaltmıştı, Allah'ın sözüyle zaten yüceydi ve Allah, her şeye üstündür, hüküm ve hikmet sâhibidir.

41. Genciniz, ihtiyarınız, hep beraber savaşa çıkın ve mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda savaşın, bilerseniz bu, sizin için daha hayırlıdır.

42. Onları hazır bir ganimete yahut yakın bir yolculuğa çağırıyordun sana uyarlardı, fakat meşakkatle alınacak olan bu yol, onlara uzak geldi. Allah'a and içerek gücümüz yetseydi sizinle beraber çıkardık diyecekler. Onlar, kendilerini helâk ediyorlar ve Allah biliyor ki onlar yalancıdır.

43. Allah seni affetsin, ne diye izin verdin onlara? Vermeseydin de sence gerçekler de açığa çıksaydı, yalancıları da bilseydin.

44. Zaten Allah'a ve ahiret gününe inananlar, mallarıyla, canlarıyla, savaşacaklarından senden izin istemezler ki ve Allah, çekinenleri tamamıyla bilir.

45. Senden ancak Allah'a ve son güne inanmayı yürekleri şüpheye düşenler ve şüpheleri içinde tereddüde düşüp bocalayanlar izin isterler.

46. Savaşa çıkmayı kursalardı elbette bir hazırlıkta bulunurlardı, fakat Allah, onların çıkmasını hoş görmedi de onları alıkoydu ve kendilerine, oturun oturanlarla denildi.

47. Sizin aranızda onlar da çıksalardı içinizde şerri ve fesadı arttırmaktan başka bir şey yapamazlar, mutlaka içinizde fitne ve fesat çıkarmak için koşar dururlardı. Sizden onları adamakıllı dinleyecekler, onlara kulak asacaklar da var ve Allah, zulmedenleri bilir.

48. Andolsun ki onlar, bundan önce de fitne ve fesat peşinde koşmuşlar, işini gevşetmeye uğraşıp aleyhine düzenler kurmuşlardı da sonucu gerçek olan yardım vaadi gelip çatmış ve Allah'ın dini, onların zoruna gitse de meydana çıkmıştı.

49. Onlardan bana izin ver de bir muhalefete, bir fitneye düşürme beni diyenler de var. Bil ki onlar, muhalefetin tam içine düşmüşlerdir ve şüphe yok ki cehennem, kâfirleri muhakkak surette tamamıyla kavramış, kuşatmıştır.

50. Sana bir iyilik geldi mi kötüleşir onlar; bir musibete uğrarsan biz derler, daha önce tedbir aldık ve güvenle, gururla yüz çevirip giderler.

51. De ki: Bize Allah'ın takdir ettiğinden başka bir şey gelip çatmaz kesin olarak. Odur yardımcımız ve inananlar, Allah'a dayanmalıdır.

52. De ki: Bizim ya gazi yahut şehit olmamızdan, o iki güzel akıbetten birine uğramamızdan başka bir şey mi gözetmedesiniz? Ve biz de sizin ya Allah katından yahut da bizim elimizle, bizim tarafımızdan bir azaba uğramanızı gözleyip beklemedeyiz. Haydi, siz gözetleyedurun, biz de sizinle beraber gözetlemekteyiz.

53. De ki: İster gönül rızasıyla, ister zorla ve istemeyerek Allah uğrunda mal harcayın, kesin olarak bu harcaşınız kabul edilmeyecek, şüphe yok ki siz, buyruktan çıkmış kötü bir topluluksunuz.

54. Mal harcaşlarının kabulüne mâni olan da ancak onların Allah'ı ve Peygamberini inkâr edip kâfir oluşları, namazı, ancak üşene üşene kılışları ve zorla, istemeyerek Tanrı uğrunda mallarını verişleridir.

55. Artık onların malları ve evlâtları, seni şaşırtıp imrendirmesin. Şüphe yok ki Allah, onları o malla, o evlâtle dünya hayatında azaplandırmayı diler ve kâfir olarak da güçlkle can vermelerini murad eder.

56. Şüphe yok ki onlar, sizden olduklarına dair Allah'a and ederler, sizden değildirler, fakat onlar, ancak korkularından sizden görünen bir topluluktur.

57. Bir sığınacak yer yahut mağaralar yahut da bir delik bulsalarđı yüzlerini derhal o tarafa döndürürlerdi.

58. Onlardan, sadakaları vermede seni ayıplayan da var. O maldan diledikleri verilseydi hoşlanırlardı, verilmeyince de hemen kızarlardı.

59. Ne olurdu şüpheden sıyrılıp Allah'ın ve Peygamberinin verdiğine hoşnut olsalarđı ve Allah yeter bize, yakında lütfeder bize de Allah da verir, Peygamberi de, şüphe yok ki biz, ümidimizi Allah'a bağlamışız deselerdi.

60. Söz budur ancak; sadakalar, yoksulların, hiçbir şeyi bulunmayanların, o malı toplayıp devşirmeye memur olanların, gönülleri Müslümanlıkla uzlaştırılmak istenen kişilerin, binicilerin tutsakların, borçluların, Allah yolunda savaşanların ve yolda kalmışların hakkıdır, Allah'ın hükmüdür bu ve Allah her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sâhibidir.

61. Onlardan öyleleri de var ki Peygamberi incitirler ve o derler, her söyleneni dinleyen bir kulak âdeti. De ki: O, sizin için bir hayır kulağıdır, Allah'a ve inananlara inanır ve sizden inananlara rahmettir. Allah'ın Peygamberini incitenlere elemli bir azap vardır.

62. Sizi hoşnut etmek için gelirler de Allah'a and ederler, hâlbuki inanmışsalar Allah'ı ve Resulünü hoşnut etmeleri daha doğrudur.

63. Bilmezler mi ki şüphesiz Allah'tan ve Resulünden kaçıp onlara yanaşmayanındır cehennem ateşi ve o, cehennemde ebedî kalır. Buysa pek büyük bir aşığılanmadır.

64. Münafıklar, yüreklerindeki haber verecek bir surenin indirilmesinden ürkmekle beraber alay da ederler. De ki: Alay edin bakalım, şüphe yok ki Allah, ürküp çekindiğinizi meydana çıkaracaktır.

65. Kendilerine sorsan andolsun ki biz diyeceklerdir, ancak dalmıştık da şakalaşmada, oynaşmadaydık. De ki: Allah'la, ayetleriyle ve Peygamberiyle mi alay ediyordunuz?

66. Özür dilemeye kalkışmayın, siz kâfir oldunuz sözde iman ettikten sonra. Sizin bir bölüğünüzü affetsek bile suçlu olduklarından dolayı bir bölüğünüzü azaplandıracağız.

67. Nifak sâhibi erkeklerle kadınların hepsi de birbirindedir, aynıdır; kötülüğü emrederler, halkı iyilikten vazgeçirmeye uğraşırlar ve ellerini yumarlar. Onlar Allah'ı unuttular da O da onları unuttu. Şüphe yok ki münafıklardır buyruktan çıkan kötü kişilerin ta kendileri.

68. Allah, nifak sâhibi erkeklerle kadınlara ve kâfirlere cehennem ateşini vadetmiştir, orada ebedî kalırlar, o yeter onlara ve Allah onlara lânet etmiştir ve onlar içindir bitip tükenmeyen daimî azap.

69. Siz de, sizden öncekilere benziyorsunuz; onlar, kuvvetçe daha ileriydi sizden, malları, evlâtları da daha fazlaydı. Nasibiniz kadar faydalanmak istediniz, nitekim sizden öncekiler de nasipleri kadar faydalanmak istediler ve onlar nasıl kâfirliğe daldırlarsa siz de daldınız. Yaptıkları iş, dünyada da boşa gitti, ahirette de ve onlardır ziyankârların ta kendileri.

70. Sizden önce gelip geçen Nüh, Ad ve Semud kavimleriyle İbrahim'in kavmine, Medyen ve yerle bir olan şehirlerin haberleri gelmedi mi size? Peygamberleri, apaçık delillerle onlara geldiler de onlara Allah zulmetmedi, fakat onlar kendilerine zulmettiler.

71. Erkek ve kadın müminler, birbirlerinin yardımcısıdır; iyiliği emrederler, halkı kötülükten vazgeçirmeye çalışırlar, namaz kılarlar, zekât verirler, Allah'a ve Peygamberine itaat ederler. Allah'ın rahmet edeceği insanlar, bunlardır. Şüphe yok ki Allah üstündür, hüküm ve hikmet sâhibidir.

72. Allah, inanan erkek ve kadınlara, kıyılarından ırmaklar akan cennetler, içlerinde tertemiz zevk ve sefalar edilecek olan ebedî Adn cennetlerinde bulunan meskenler vadetmiştir. Allah'ın râzılığıysa daha da büyüktür. İşte budur en büyük kurtuluş ve murada eriş.

73. Ey Peygamber, kâfirlerle ve münafıklarla cihad et, onlara karşı şiddetli davran. Onların yurdu cehennemdir ve orası, ne de kötü dönülüp varılacak bir yerdir.

74. Söylemediklerine dair yemin ederler Allah adına, fakat andolsun ki, küfür sözünü söyledi onlar ve Müslüman olduklarını söyledikten sonra kâfir oldular, elde edemedikleri şeyi de yapmaya çalıştılar, bu oç almaya kalkışmaları da ancak Allah'ın ve Peygamberinin, lütfedip onları zenginleştirmesine karşılıktı. Tövbe ederlerse hayırlı olur onlara, fakat yüz çevirirlerse Allah, onları dünyada da, ahirette de elemli bir azapla azaplandırır ve yeryüzünde onlara ne bir dost bulunur, ne bir yardımcı.

75. Onlardan, bize lütfuyla, keremiyle ihsanda bulunursa biz de yoksullara bol bol sadaka veririz ve mutlaka iyi kişilerden oluruz diye Allah'la ahdedenler de var.

76. Fakat lütfedip ihsan edince verdiği şeyde cimrilik yapmaya başlarlar, ahitlerinden dönerler, zaten onlar dinden dönmüş kişilerdir.

77. Böylece de Allah'a ettikleri vaadi tutmadıklarından ve yalan söylediklerinden dolayı kendisine kavuşacakları güne dek yüreklerine münafıklığı ilka etti.

78. Hâlâ da bilmezler mi ki Allah, şüphe yok ki onların gizlediklerini de bilir, fısıltıyla konuşup aralarında gizli kalan sözlerini de ve şüphe yok ki gizli şeyleri en iyi bilen, Allah'tır.

79. Sadakalar hususunda, Müminlerden gönüllü verenleri ve güçlerinin yettiğinden başkasını bulamayanları çekiştirip, onlarla alay edenler var ya, Allah işte onları maskaraya çevirmiştir. Ve onlar için elem verici azap vardır.

80. İstersen onların yargılanmalarını dile, istersen dileme. Suçlarının örtülmesi için yetmiş kere niyaz etsen gene de Allah, kesin olarak yarlıgamaz onları. Bu da, Allah'ı ve Peygamberini inkâr etmeleri, kâfir olmaları dolayısıyladır ve Allah buyruktan çıkan kötü topluluğu doğru yola sevk etmez.

81. Allah'ın Peygamberine muhalefet edenler, savaşa çıkmayıp oldukları yerde oturup kalmalarına sevindiler ve mallarıyla, canlarıyla, Allah yolunda savaşmak, onlara zor ve kötü geldi de bu sıcakta savaşa çıkmayın dediler. De ki: Cehennem ateşi, daha da sıcak; bir anlasalar şunu.

82. Artık az gülsünler de çok ağlasınlar; bu da kazandıkları suç yüzünden uğradıkları cezadır.

83. Allah seni şu seferden döndürür de onlardan bir toplulukla buluşursan onlar, savaşa çıkmak için senden izin istedikleri takdirde hemen de ki: Artık benimle ebediyen çıkamazsınız siz ve benimle beraber düşmanla kesin olarak savaşamazsınız. Şüphe yok ki ilk defa oturup kalmaya razı olmuştunuz, oturun geri kalanlarla.

84. Ve onlardan biri ölürse kesin olarak namazını kılma ve mezarının başında durma. Şüphe yok ki onlar Allah'a ve Peygamberine kâfir oldular ve buyruktan çıkmış kötü kişi olarak öldüler.

85. Onların malları, evlâtları, seni şaşırtıp imrendirmesin. Şüphe yok ki Allah, onları o malla, o evlâtle dünyada azaplandırmayı diler ve kâfir olarak da güçlkle can vermelerini murad eder.

86. Allah'a inanın ve Peygamberinin maiyetinde savaşın diye bir süre indirilince içlerinden malı, kudreti olanlar, senden izin isterler ve bırak bizi de oturanlarla kalalım derler.

87. Onlar, oturup kalanlarla beraber olmaya razı olmuşlardır ve kalplerine mühür vurulmuştur onların, muhakkak ki onlar anlamazlar.

88. Fakat Peygamber ve onunla beraber bulunan iman sâhipleri, mallarıyla, canlarıyla savaşmışlardır ve onlardır bütün hayırlara sâhip olanlar, onlardır kurtuluş muratlarına erenler.

89. Allah, onlara kıyılarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Budur en büyük kurtuluş ve saadet.

90. Bedevîlerin bir kısmı özür dilemek ve izin almak için geldi, Allah'a ve Peygamberine yalan söyleyenler de oturup kaldı. İçlerinden kâfir olanlar, elemli bir azaba uğrayacak.

91. Allah'a ve Peygamberine bağlı kaldıkça zayıflara, hastalara ve sefer levazımını tedarike kudreti yetmeyenlere bir suç yok. Fakat iyilik eden iyi kişilere savaştan geri kalmak için bir vesile yoktur ve Allah, suçları örter, rahîmdir.

92. Bir de sana gelince onları bindirmek için senden binek istemişlerdi de sizi bindirecek binek bulamıyorum demiştin; bu uğurda sarf edecek bir şey bulamadıklarından mahzun olup gözleri yaşlarla dolarak dönmüşlerdi; onlara da suç yok.

93. Suçlu sayılanlar, ancak zengin oldukları halde gelip senden izin isteyenlerdir. Onlar, geri kalanlarla kalmaya razı olmuşlardır ve Allah, kalplerini mühürlemiştir, fakat anlamaz onlar.

94. Seferden dönüp de onlarla bulduğunuz zaman size özürler getirecek onlar; de ki: Özür dilemeyin, kesin olarak size inanmıyoruz; Allah, sizin ahvâlinizi haber vermiştir bize ve bundan sonraki hareketlerinizi de Allah ve Peygamberi görecek, sonra da gizliyi ve açığı bilen Allah'ın huzuruna döneceksiniz de o, bütün yaptıklarınızı size bildirecek.

95. Döndüğünüz zaman kendilerinden vazgeçmeniz için Allah'a ant verecekler; vazgeçin onlardan, şüphe yok ki onlar murdardır ve yurtları cehennemdir, bu da kazandıkları suçların karşılığıdır.

96. Onlardan razı olmanız için size ant verecekler, fakat siz razı olsanız da Allah, şüphe yok ki buyruktan çıkan topluluğun hareketlerine razı olmaz.

97. Bedevîler, kâfirlik ve münafıklık bakımından şehirlilerden beterdir ve Allah'ın, Peygamberine indirdiği hükümlerin sınırlarını daha ziyade bilmezler, buna daha fazla onlar lâyıktır ve Allah, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sâhibidir.

98. Bedevîlerden öyleleri vardır ki sarf edileni ziyan sayar ve size belâlar gelip çatmasını gözetir durur, bekledikleri kötü belâlar, kendi başlarına gelsin ve Allah, her şeyi duyar, bilir.

99. Bedevîlerden Allah'a ve son güne inanıp sarf edileni Allah katında hâlis bir ibadet sayan ve Peygamberin dualarını kazanmaya vesile addedenler de var. Haberiniz olsun ki bu, gerçekten de onlar için bir ibadettir, Tanrıya yakın olmaya vesiledir. Allah, onları öz rahmetine ithal edecektir, şüphe yok ki Allah, suçları örter, rahîmdir.

100. Muhacirlerle Ensar'dan ilk olarak inanmada ileri dereceyi alanlarla iyilikte onlara uyanlara gelince: Allah onlardan razı olmuştur, onlar da O'ndan razı olmuşlardır ve onlara, kıyılarından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır, orada ebedi kalır onlar. Budur en büyük kurtuluş ve saadet.

101. Çevrenizdeki yerlerdeki bedevîlerden münafıklar olduğu gibi Medinelilerden de münafıklığa cüret edenler, münafıklık edip duranlar var; sen onları bilmezsin, biz biliriz. Onları iki kere azaplandıracağız da sonra pek büyük bir azaba uğratılacaklar.

102. Bedevîlerle Medinelilerden başka bir bölüğü de günahlarını itiraf etmiştir, onlar, iyi bir işi bir başka kötü işe katmışlardır. Allah'ın, onlara tövbe nasip etmesi ve tövbelerini kabul eylemesi umulur. Şüphe yok ki Allah, suçları örter, rahîmdir.

103. Mallarından sadaka al da temizle, arıt onları o sadakayla ve dua et onlara. Şüphe yok ki senin duan, onlara bir sükûn, bir huzur verir ve Allah, her şeyi duyar, bilir.

104. Bilmezler mi, şüphe yok ki Allah, öyle bir mabuttur ki odur kullarının tövbelerini kabul eden ve sadakaları alan ve şüphe yok ki Allah öyle bir mabuttur ki odur tövbeleri kabul eden rahîm.

105. Ve de ki: Yapın yapacağınızı, muhakkak yaptıklarınızı Allah da görür, Peygamberi de, inananlar da ve gizliyi de, açığı da bilen huzuruna gideceksiniz ve mutlaka yaptıklarınızı haber verecek size.

106. Bir başka bölüm de var ki işleri, Allah'ın emrine kalmış; dilerse azaplandırır onları, dilerse tövbelerini kabul eder ve Allah, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sâhibidir.

107. Zarar vermek, kâfirlikte bulunmak, inananların aralarını açmak, daha önce Allah'la ve Peygamberiyle savaşının gelmesini gözlemek için mescit kuranlara gelince: Biz ancak iyilik istemekteyiz diye yemin edecekler ve Allah'sa tanıklık etmektedir ki onlar yalancıdır.

108. Orada hiçbir zaman namaz kılma. İlk günden itibaren Allah'tan çekinmek ve ona itaat etmek temeli üstüne kurulmuş olan mescit, elbette namaz kılmana daha lâyıktır. Orada öyle erler var ki arınmayı severler ve Allah, temizlenip arınanları sever.

109. Yapıyı Allah'tan korkup çekinme ve rızasını kazanma temelleri üstüne yapan mı daha hayırlıdır, yoksa temelini, kayıp gitmekte olan bir yarın kıyasına yapıp da o yapıyla beraber cehennem ateşine yıkılıp göçen mi? Ve Allah, zulmeden topluluğu doğru yola sevk etmez.

110. Onların kurdukları yapı, kalpleri parçalanıp gitmedikçe kalplerine şüphe vermeden bir an bile geri kalmaz ve Allah, her şeyi bilir, hüküm ve hikmet sâhibidir.

111. Şüphe yok ki Allah, kendilerine cenneti vermek üzere inananların canlarını, mallarını satın almıştır âdeta; onlar öldürürler, öldürülürler, her iki surette de vaadi gerçektir ve Tevrat'ta da sabittir, İncil'de de, Kur'an'da da ve ahbine Allah'tan daha ziyade vefa eden kimdir ki? Artık şu giriştiğiniz alışverişten dolayı sevinin ve budur işte en büyük kurtuluş ve saadet.

112. Tövbe edenler, ibadette bulunanlar, hamd eyleyenler, oruç tutanlar, rükû edenler, secdeye kapananlar, iyiliği emredenler, kötülüğü ney eyleyenler ve Allah sınırlarını koruyanlar. İşte bu inamış kişileri de müjdele.

113. Şüphesiz olarak cehennem ehli oldukları kendilerince bilindikten sonra akraba bile olsalar Peygamberin ve inananların, müşriklerin yargılanmalarına dua etmeleri yakışmaz.

114. İbrahim'in, atası için yargılanma dilemesi, ancak ona vadettiğini tutmak içindi. Fakat onun, Allah düşmanı olduğu kendisince iyice anlaşıldığı zaman ondan vazgeçti. Şüphe yok ki İbrahim, çok ağlayıp dua eden, insanlara fazlasıyla merhamet eden bir zattı.

115. Allah, bir topluluğu doğru yola sevk ettikten sonra sakınacakları şeyleri apaçık bildirinceye dek tekrar onları sapıklığa terk etmez. Şüphe yok ki Allah, her şeyi bilir.

116. Şüphe yok Allah, öyle bir mabuttur ki onundur göklerin ve yeryüzünün saltanat ve tedbiri; öldürür, diriltir ve ondan başka size ne bir dost vardır, ne bir yardımcı.

117. Allah, Peygamberi ve içlerinden bir bölümünün gönlü nerdeyse imandan dönecekken güçlük ânında Peygambere uyan muhacirlerle Ensar'ı tövbeye muvaffak etti ve onların tövbelerini kabul eyledi. Şüphe yok ki O, onları fazlasıyla esirger, rahîmdir.

118. Geri kalan üç kişiye, yeryüzü o kadar genişken daraldıkça daralmış, gönülleri sıkıldıkça sıkılmıştı da sonucu Allah'tan, gene ancak Allah'a kaçılabilceğini anlamışlardı. Sonra Allah, onları da tövbeye muvaffak etmişti. Şüphe yok ki Allah bir mabuttur ki odur tövbeleri kabul eden rahîm.

119. Ey inananlar, çekinin Allah'tan ve gerçeklerle beraber olun.

120. Medinelilerle çevrelerindeki bedevîlerin, Allah'ın Peygamberinden geri kalmaları ve onun katlandığı zahmetlere katlanmaları gerekmez. Çünkü Allah yolunda bir susuzluğa, bir yorgunluğa, bir açlığa düşerlerse, kâfirleri kızdırıp kinlendirecek bir yere ayak basarlarsa, herhangi bir düşmana karşı başarı elde ederlerse mutlaka karşılık olarak iyi bir iş yaptıkları yazılır; şüphe yok ki Allah iyilik edenlerin ecrini zayi etmez.

121. Az olsun, çok olsun, hiçbir şey harcamazlar, hiçbir vadiyi aşmazlar ki Allah onları, yaptıklarının daha güzeliyle mükâfatlandırmayı takdir etmemiş olsun.

122. İnananların hepsinin savaşa gitmesi lâzım değil; bir kısmı savaşa gitmeli, bir topluluk da çekinmelerini sağlamak için kavimleri savaştan dönüp gelerek onlarla buluşunca onları korkutmak için dini hükümleri iyice öğrenmeye çalışmalıdır.

123. Ey inananlar, önce kâfirlerden yakınınızda bulunanlarla savaşın, onlar, sizde bir şiddet ve azim bulsunlar ve bilin ki Allah, hiç şüphe yok, çekinenlerle beraberdir.

124. Bir sure indirilince içlerinden bu hanginizin imanını artırdı diyen de var. Fakat inen sureler, inananların inançlarını artırır ve onlar birbirlerini müjdelerler.

125. Ama gönüllerinde hastalık olanların pisliklerine pislik katarak küfürlerini artırır ve onlar, kâfir olarak ölüp giderler.

126. Görmezler mi ki onlar her yıl bir yahut iki kere musibetlere uğratılırlar da gene ne tövbe ederler, ne ibret alırlar.

127. Bir sure indiği zaman birbirlerine bakarlar, sizi bir gören var mı derler de sonra dönüp giderler. Allah gönüllerini döndürmüştür onların, çünkü onlar, anlamaz bir topluluktur.

128. Andolsun, size içinizden, sizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki bir sıkıntıya düşmeniz pek ağır gelir ona, pek düşkündür size, müminleri esirger, rahîmdir.

129. Fakat döner, yüz çevirirlerse hemen de ki: Allah yeter bana, yoktur ondan başka tapacak, ona dayandım ve odur büyük arşın sâhibi.

Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bâkî Hz

ALİ ABA

Beyt ev demektir. Bunlar benim ev halkım dedi. Pençeyi Ali aba olarak geçiyor. Yün bir çadır yapıldı içine aldı onları. Resulullah, Hz Ali, Hz Fatıma, Hz Hasan, Hz Hüseyin. Pençe beş demek beş kişi! O abasının altına aldı bunlar benim ehlibeytimdir dedi. Selman-ı Farisi Hz'ni de sonradan bu da benim ehlibeytimdir demedi ama ehlibeytimdendir dedi. Ama işin aslı beştir.

Kur'an'da da Ehlibeyt ile ilgili birkaç ayet vardır. Sırrını zahir ettiği, hakikatini zahir ettiği kişiler onlar. Bir gün Hz Fatıma'nın evine gitti. Kapının ipini çekti girdi içeriye, bir baktı kızı Yusuf suresini okuyor. Usulcacık oturdu ve dinledi. Hz Fatıma babasının içeriye girdiğinden haberdar değil. Bitirdi okumasını, kapattı kitabı baktı ki babası gelmiş.

- Babacığım geldiğini duymadım

- Ne okuyordun?

- Yusuf kıssasını okuyordum

- Ne anladın?

- Yusuf'u gören kadınlar parmaklarını kesmiş onun güzelliği karşısında, eğer aynı kadınlar babacığım seni görmüş olsalardı kalplerini keserlerdi

- Anlamışsın, anladığın gibi devam et

diyor Hz Resulullah. Yani o kızını ve Hz Ali'yi İlm-i Ledün'le yetiştirdi. Torunları Hz Hasan, Hz Hüseyin İlm-i Ledün dersiyse, sırrıyla yetiştiler. Onun için hep ehlibeytim, ehlibeytim diyor, buna sahip çıkın. Çünkü Kur'an ledün sırrıyla yazılmıştır. İlm-i Ledün'ü tahsil etmeyen bir insan zahir ilimlerde nereye varırsa varın Kur'an'ı anlayamaz ama anladığını zanneder. "Ne var canım apaçık, anlaşılacak ne var?" der. O, işin bir yüzü. Ama Kur'an'ın öbür yüzü var. İşte öbür yüzünü anlayabilmek için İlm-i Ledün tahsil etmek gerekir. Bu nedenle Süleyman Çelebi Hz,

"Bu gelen İlm-i Ledun sultanıdır, bu gelen tevhid-i irfan kanıdır"

diyor. İşte o batındaki sırr-ı hakikati zahire çıkartacak ilimdir. Mesela Yunus As'ın gemiden denize atılışını Kur'an anlatıyor. Bir balık yuttu, balığın karnında deryalarda dolaştı diyor. Akıl ve mantıktan bahsedener bana bunu açıklayabilir mi? Akıl ve mantıkla bu mümkün mü? Allah'a güçlük mü var deyip işin içinden çıkmayacaksın. Allah'a güçlük yok da buradan sen ne anladın, bana onu anlat bakalım. Tabi ki güçlük yok o isterse yaşatır, onun yaşatması da öldürmesi de hikmet tahtındadır. Yaşattıysa hikmeti nedir anlat o zaman. İşte bunları algılayabilecek, anlatabilecek, oradaki mesajı yerli yerine koyabilecek bir kemâlat lazım. Hz Niyazi de bir beyitinde,

"İlm-i Ledün'den dersin alan arif kişiler, Hasta dillere derman olur"

diyor. Hasta dil; ne konuştuğunu bilmeyen, konuştuğunun anlamından habersiz olandır. İlm-i Ledün'den arif çıkar diyor. Bu Arif kişiler hasta dillere derman olur, sen bunu diyorsun ama hakikatte anlamı bak budur der derman olur onlara diyor. Demek ki bir İlm-i Ledün dersi var, var ki Niyazi hazretleri böyle diyor. İşte Melami'ye sunulan ilim irfan İlm-i Ledün, ilm-i sır, gösterilen seyri sülük İlm-i Ledün seyri sülüküdür. Ledün İlmi karanlığı olmayan ilimdir. Hep aydınlık. Hz Pir'in Yugoslavya'da zuhur ettiği dönem tarikatların en popüler olduğu dönemdi. İşte bu devirde Hz Pir orada irşada başladı.

O Melami zevkenden bir şey işiten tarikatları terk edip Hz Pir'e derviş olmak için koşuşturmaya başladı oradaki zevki ve neşeyi görünce. Çek sabahlara kadar tesbihler, oruçlar, fazladan namazlar... Zevk yok, neşe yok, korku bir taraftan... Tarikat şeyhleri eyvah bir tane derviş kalmayacak diye korkuyorlar. Önce paralı adam tutup öldürtmeye kalkıyorlar. İşte Fedai Hz orada siper oluyor. Tetikçi, sen çekil diyor, Fedai Hazretlerini tanıyor Yugoslavya'nın eşrafından Abdürrahim Efendi.

Sen çekil benim hesabım seninle değil

dediğinde, Abdürrahim Fedai Hazretleri,

Ben buraya çekildim, çekilecek başka yerim yok

diyor. Önüne geçmiş Hz Pir'in.

Beni öldürmeden ona zarar veremezsin

diyor. Adam onu öldürmeye de cesaret edemiyor arkası kuvvetli çünkü. Tetikçi öldürmekten vaz geçiyor.

Suikast bile yapmayı düşünüyorlar şeyhler hasetlikten. İhvanlar gidiyor ellerinden. Üç dört tane şeyh toplanıp Hz Pir'i imtihana geliyorlar. Öyle de başa çıkamıyorlar. Esmâ mürşitleri Hz Pir'le çok uğraşmışlar. Bakıyorlar ki başa çıkılmıyor ne yapalım gidip biat edelim sonra da dervişlerimize Melami seyri sülükü gösteririz diye düşünüyorlar. Ama bu da tuzaktı. Hz Pir o tuzağa da düşmüyor. Esmâ mürşidi her köşe başında bulunur. Müsemma mürşidini bulmak çok zordur. Bakmayın siz balıklama daldınız. Koskoca Bursa'da bakıyorum bir şeyi layık-ı veçhiyle sunabilecek bir tane yok. Arayalım Edirne'de bakalım bulabilecek miyiz? Esmâ mürşitliği kolay, matbu kâğıdın var verirsin eline, işte burada yazanlar derslerin bunları yapacaksın, tamam. Orada hep gayip iman, gayba iman telkin et boyuna, korkut. Ama müsemma mürşitliği o değil ki. Burada korkutmayacaksın sevdireceksin, âşık kılacaksın Allah'a. Bir gün efendim bana,

"Oğlum, Allah'ı bulmak and olsun ki çok kolay ama Allah'ı bulduracak olanı bulmak kolay değil."

demmişti. Yoksa Allah'ı bulmak çok kolay, bana şah damarımdan daha yakın olduğunu söylüyor. Öyleyse Allah'ı bulmak çok kolay! Herkes davet ediyor gel gel... Nereye çağırıyorsun, kime çağırıyorsun? Gayip, hayal olan Allah'a, sen buldun da mı beni çağırıyorsun? Yok, ahirette.

Namı Damperli, Halil İbrahim baki Hz

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı on birinci, toplam otuz beşinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Tövbe**'ye olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Tövbe, tövbe etmek gerektiren sahiplenmenin terki olduğundan sahiplendiklerimizin terkiyle kalırsa noksan olur. Tövbenin kemâli sahiplenmeyi terk etmektir. Sahiplenmenin terk edilmediği sadece sahiplenilenlerin terkinde kalındığı anlayış, bir gün geride bıraktıklarını dönüp alabilir ve yeniden tövbe edilecek hale düşülebilir. Bu sebeple tövbe, tövbe edilen hallerden uzak durmakla kuvvetlenip daima acziyet içerisinde kalmakla da kemâle erdirilmelidir. Tövbe edilen hal üzerinde olmaya devam etmek samimiyetsizliktir. Hu...

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günel'in kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Dembir 2** isimli eserle noktalıyoruz.

*

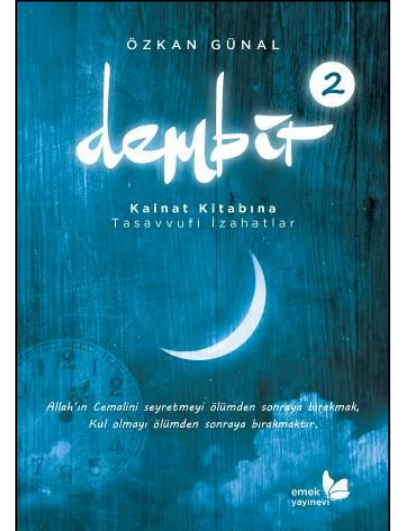
İnsana bakınca görünen tüm işler ve sıfatlar ve vücut Rabbe ait Rabbin özelliği olup, Rab bu özellikleriyle insan ismini alarak görünür olmuştur. Bizler insana bakınca Rabbin görünürlüğüne bakıyoruz. Rabbi bilmek ve arif olmak insanı bilmek ve insana arif olmakla mümkün olduğundan okunması gereken insandır. Cenabı Allah bizlere Alâk suresinde, okunması gerekenin "İnsan" olduğunu beyan etmektedir.

Yaratan Rabbinin adıyla oku! İnsanı bir alaktan yarattı. Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir, kalem ile insana bilmediklerini öğretti.

Neden?

Bizler okumamız gerektiğinin yanına şimdi de "Neden?" sorusunun cevabını bulmaya çalışmalıyız. Evet, neden okumalıyız? Bu sorunun cevabı için kendimizi ve yaratılış sebebini anlamamız gerekmektedir. Kendimiz dediğimiz, "Neyi" sorusuna cevaben verdiğimiz okunacak olan Rabbin sıfatlarıdır. Şimdi, kendimize bakıp bilişlerimizle oluşan ve zannımızla beslediğimiz anlayışımız perdesinden dolayı alışıla gelmiş ezbere sürdürdüğümüz yaşam içinde göremediğimiz varlığımızın esaslar bu sıfatları değil mi? Neye ben diyoruz? Bu soruyu kendimize sorduğumuzda ya da birisi bize kendini anlat dediğinde, anlattıklarımızın tümünün Rabbin sıfatlarıyla biz olarak tecelli ettiği olduğunu görmeye başlayacağız. Evet, biz diriliğiz, biz bildiğimiziz, biz iradeyiz, biz kudretiz, biz gören, işiten, söyleyen ve işini işleyeniz. Peki, bizi biz yapan tüm bu sıfatlar bizim mi yoksa bizim bizliğimizle tecelli edenler mi? Düşünelim, kendimiz dediğimiz sahiplendiklerimizin hangisinde kendi oluşurumuz var ve hangisine biz karar verip seçtikten sonra şu anki halimiz gibi kendimizi yarattık? Eğer bizim bizliğimiz yani biz dediğimiz varlığın esası olan sıfatlar bizimse, o halde bizim kendimizi yaratmış olmamız gerekmez miydi? Biz kendimizi yaratmadık ve kendimiz dediğimiz varlığı da hazır bulduk, kullanıyoruz. Bizim bizliğimiz, Rabbin kendiliği olarak varlık âleminde tecelli edışıdır.

Andolsun, biz insanı kuru bir çamurdan, şekillendirilmiş bir balçıktan yarattık. 15-26 Sizi topraktan yaratması, O'nun delillerindendir. Sonra bir de gördünüz ki siz beşer olmuş yayılıyorsunuz. 30-20 O, sizi rahimlerde, dilediği gibi şekillendirendir. Ondak başka ilâh yoktur. O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir. 3-6 Ben onları ne göklerin ve yerin yaratılışına, ne de kendilerinin yaratılışına şahit tuttum. Saptıranları da hiçbir zaman yardımcı edinmiş değilim. 18-51 Allah, sizi yaratan, sonra size rızık veren, sonra sizi öldürecek ve daha sonra da diriltecek olandır. Allah'a koştuğunuz ortaklardan, bunlardan herhangi bir şeyi yapabilen var mı? O, onların ortak koştuklarından uzaktır, yücedir. 30-40

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki Nur-unun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah